

MOŘE ŠTÍTŮ

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA DESÁTÁ

MORGAN RICE

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Moře Štítů

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Moře Štítů / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

V MOŘI ŠTÍTŮ (ČARODĚJŮV PRSTEN – kniha č. 10) se Gwendolyn a Thorovi za mocných znamení narodí dítě. S novorozeným synem se Gwenin i Thorův život mění jednou provždy a spolu s ním i osud celého Prstenu. Thor nemá na výběr a musí se vydat hledat svou matku. Opustí tedy svou ženu i dítě a vyrazí na další cestu, na které opět bude záviset osud celého Prstenu. Než vyrazí, prožije společně s Gwendolyn nejvelkolepější svatbu v dějinách rodu MacGilů, a také začne s budováním nové Legie. Jeho trénink s Argonem se prohlubuje a nakonec se mu dostane cti, o které celý život jenom tajně snil – je pasován na rytíře a přijat do řad nejskvělejšího řádu Stříbrných. Gwendolyn se vzpomíná na narození syna, odchodu manžela i smrti své matky. Celý Prsten se znovu hotoví ke královskému pohřbu. Mezi Gwendolyn a Luandou tam dojde k definitivní rozmlúve, která v budoucnu přinese katastrofální následky. Argonovo proroctví neustále zní v Gwenině mysli, a ona si je stále vědoma přímého nebezpečí, jež Prstenu hrozí. To ji pobízí pokračovat ve svých plánech na záchranu svých lidí v případě, že se ta katastrofa stane skutečností. Erec obdrží zprávy o nemoci svého otce a je povolán zpátky na domovský hrad na Jižních ostrovech. Alistair se k němu na jeho cestě přidá. Nadále pokračují v plánech společné svatby. Kendrick hledá svou dávno ztracenou matku a je šokován tím, co objeví. Elden a O'Connor se vrátí do svých rodných vesnic a zjišťují, že věci už nejsou takové, jaké si je pamatovali. Conven mezitím ve smutku za ztraceného bratra stále více propadá temnotě. Steffen nečekaně potkává lásku, zatímco Sandara překvapí Kendricka tím, že opustí Prsten a vrátí se zpátky do Impéria. Reece se, sobě navzdory, zamiluje do své sestřenice. Když na to přijdou Tirovi synové a její bratři, rozpohybují velké zrádcovské spiknutí. Matus a Srog se snaží udržet Hořejší ostrovy na uzdě, ale když potom Selese odhalí celou aféru těsně předtím, než dojde ke svatbě, hrozí, že kvůli Reecovým skrytým vášním vypukne na Hořejších ostrovech válka. McCloudská strana Prstenu je rovněž velmi nestabilní a i tam následkem Bronsonovy slabé vlády a Luandiných bezohledných zásahů hrozí rozpoutání občanské války. S Prstenem na pokračí dalšího válečného dramatu objevuje Romulus v Impériu novou

formu magie, která by možná mohla zničit Štít jednou provždy. Uzavře smlouvu s temnými silami a získá tak moc, kterou ani Argon nedokáže zastavit. Dostává se tak na jistou cestu ke zničení nenáviděného Prstenu. Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav je MOŘE ŠTÍTŮ epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, jež nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	12
KAPITOLA DRUHÁ	14
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	20
KAPITOLA PÁTÁ	23
KAPITOLA ŠESTÁ	26
KAPITOLA SEDMÁ	29
KAPITOLA OSMÁ	33
KAPITOLA DEVÁTÁ	36
KAPITOLA DESÁTÁ	39
Конец ознакомительного фрагмента.	41

MOŘE ŠTÍTŮ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA DESÁTÁ)

Morgan Rice

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Velice zábavná epická fantasy.“

—Kirkus Reviews

„Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného.“

--San Francisco Book Review

„Našlapané akci.... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„Velmi čtivá fantasy .... Počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDANOSTI (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

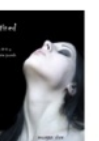
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

[Poslechněte](#) si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Nyní ke stažení na:

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Copyright © 2013 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříd'te si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Razzomgame v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ](#)
[KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ](#)

Westmoreland: “Kéž by tu s námi bylo
jen deset tisíc ze všech Angličanů...”

Jindřich V.: “Ne, bratranče...

...čím míň nás je, tím větší podíl slávy.

Nechtějte, prosím, ani muže navíc!”

--William Shakespeare

Jindřich V.

KAPITOLA PRVNÍ

Gwendolyn hlasitě křičela. Měla pocit, jako by ji měla bolest roztrhat na kusy.

Ležela na zádech na louce plné divokých květů. Břicho ji bolelo tak, jak si to nikdy dřív nedokázala ani představit. Bila pěstí do země, tlačila a snažila se dostat dítě ven. Jedna její část si přála, aby to všechno skončilo, aby se dostali do bezpečí ještě před tím, než se dítě narodí. Ale její větší část věděla, že dítě chce ven už teď. Ať se jí to líbí nebo ne.

Prosím, Bože, teď ne, modlila se. Jen několik dalších hodin, nech nás prosím nejdřív dojít do bezpečí.

Ale tak to být nemělo. Gwendolyn cítila další neskutečný nával bolesti, jak jí projel tělem, zaklonila se a zavřískala, jak se v ní dítě obracelo. Téměř už se chystalo ven. Věděla, že už není žádná možnost, jak to zastavit.

Gwen tedy začala tlačit. Nutila se dýchat tak, jak ji to naučily ošetřovatelky, a pomáhala dítěti ven. I tak se ale nezdálo, že by to fungovalo, a tak agonicky naříkala.

Ještě jednou se posadila a rozhlížela se po jakémkoli náznaku lidské přítomnosti.

„POMŮC!“ zakřičela z plných plic.

Nepřišla žádná odpověď. Gwen se nacházela uprostřed letních luk, příliš daleko od jakékoli živé duše, a její křik pohltily okolní stromy a vítr.

Gwen se vždycky snažila zůstat silná. Teď si ale musela přiznat, že se skutečně bojí. Ani ne tak o sebe, jako o svoje dítě. Co když je nikdo nenajde? I kdyby sama dokázala porodit, jak zvládne odejít s dítětem v náručí? Zachvátila ji nepříjemná předtucha, že tu i s dítětem zemřou.

Gwen se v myšlenkách vrátila do Zásvětí. K tomu osudovému momentu s Argonem, kdy ho vysvobodila, a k volbě, kterou musela udělat. K oběti. K nesnesitelné volbě, která padla na její hlavu. K volbě mezi dítětem a manželem. Teď plakala, když si vzpomněla na rozhodnutí, které udělala. Proč si život stále žádal nějaké oběti?

Gwendolyn zadržela dech, když se v ní dítě náhle obrátilo. Projela jí bolest tak strašná, že ji cítila od hlavy až po prsty na nohou. Připadala si, jako by se měla vzápětí rozdělit na dvě poloviny a ještě se přitom obrátit naruby.

Gwendolyn se zaklonila a s pohledem upřeným k nebesům zasténala. Snažila se představit si sebe sama kdekoli jinde než na téhle louce. Snažila se upnout mysl k něčemu, čemukoli, co by jí poskytlo alespoň náznak klidu a míru.

Pomyslela na Thora. Myslela na to, jak se poprvé setkali, procházeli právě těmito loukami a drželi se za ruce. Krohn jim skotačil u nohou. Snažila se v mysli ten obrázek oživit a vybavit si i nejmenší detaily.

Ale nefungovalo to. Otevřela oči a bolest ji vtáhla zpět do reality. Přemýšlela nad tím, jak se tu vlastně ocitla, úplně sama – a pak si vzpomněla na Aberthola, jak jí vypráví o umírající matce. Na sebe, jak spěchala, aby ji ještě mohla vidět. Prožívala teď své poslední chvíle i její matka?

Náhle Gwen vykřikla. Připadala si, jako by měla na místě zemřít. Podívala se dolů a viděla, jak se objevuje vrcholek hlavy jejího dítěte. Zaklonila se, a když znovu zatlačila, děsivě přitom zaječela. Tlačila, zalila ji další vlna potu a tvář se jí zbarvila jasně do ruda.

Konečně přišlo poslední zatlačení a v tu chvíli prořízl vzduch zvuk pláče.

Dětského pláče.

Nebe náhle potmělo. Gwen vzhledla a zděšeně sledovala, jak se krásný letní den bez varování mění v noc. Viděla, jak se dvě slunce náhle skryla za dva měsíce.

Úplné zatmění obou sluncí. Gwen tomu nemohla uvěřit. Jak věděla, docházelo k tomu jen jednou za deset tisíc let.

S hrůzou se dívala, jak se vše halí do temnoty. Náhle se nebe zaplnilo blesky, začaly padat kapky a Gwen cítila, jak do ní buší malé úlomky ledu. Nerozuměla, co se to vlastně děje, dokud jí nedošlo, že se spustilo krupobití.

Tohle vše, jak věděla, bylo znamení. Vše se to dělo přesně v okamžik narození jejího dítěte. Shlédla na něj a okamžitě věděla, že je mocnější než bylo na první pohled vidět. Že bylo z jiného světa.

Gwen se instinktivně natáhla po dítěti, vzala ho do náruče a přitiskla si ho k hrudi ještě před tím, než mohlo dopadnout do trávy a bláta. Zastínila ho před krupobitím vlastníma rukama a tělem.

Dítě zařňukalo a v tu chvíli se roztrásla země. Gwen cítila, jak se země chvěje a v dálce viděla, jak se z horských svahů řítí ohromné balvany. Cítila, jak moc dítěte proniká i skrz ni, jak ovlivňuje celý vesmír.

Jak ho Gwen objímala, cítila se každým okamžikem slabší. Cítila, že ztrácí příliš mnoho krve. Najednou měla lehkou hlavu, byla příliš slabá na to, aby se mohla hnout. Téměř ani neměla sílu držet dítě v náručí. A dítě nepřestávalo naříkat. Gwen téměř ani necítila nohy.

Předtucha vlastní smrti a současně smrti dítěte byla stále silnější. Gwen cítila, že tu oba zemřou. Sama o sebe už se nestarala, ale nedokázala snést myšlenku, že by zemřelo její dítě.

“NE!” protestovala Gwen a vzpírala se nebesům s využitím posledních zbytků sil.

Pak padla na záda a zaslechla odpověď. Vzdálené zakřičení. Nebyl to lidský křik, ale zavřeštění starobylé bytosti.

Gwen začala ztrácet vědomí. Vzhledla, a i když se jí zavíraly oči, viděla něco, co vypadalo jako zjevení na obloze. Byla to ohromná bestie, která se snášela přímo k ní. Nejasně si uvědomila, že je to stvoření, které milovala.

Ralibar.

Poslední věc, kterou Gwendolyn viděla, než se jí nadobro zavřely oči, byl Ralibar snášející se dolů. Hleděl na ni ohromnými zářícíma zelenýma očima, byl pokryt rudými prastarými šupinami a měl vytasené drápy, kterými mířil přímo na ni.

KAPITOLA DRUHÁ

Luanda šokovaně ztuhla a hleděla na Kooviovo tělo. Zakrvácenou dýku stále svírala v ruce a téměř ani nemohla uvěřit tomu, co zrovna udělala.

Celá hodovní síň ztichla a zraky všech se upřely na Luandu, všichni byli ohromení, nikdo se neodvažoval pohnout. Někteří hleděli na Kooviovo tělo ležící u jejích nohou. Ten nedotknutelný Koovia, skvělý válečník McCloudského království, druhý muž, podléhající jen králi McCloudovi. Napětí bylo tak silné, že by se dalo krájet.

Luanda byla v šoku nejvíc ze všech lidí. Cítila, jak ji pálí dlaň, ve které stále svírala dýku. Tělem jí přeběhla horká vlna vzrušení a současného zděšení z toho, že právě zabila člověka. Nejvíc ze všeho byla hrdá, že to udělala, hrdá, že dokázala zastavit tohle monstrum ještě před tím, než stihlo vztáhnout ruku na ženicha nebo nevěstu. Dostal to, co si zasloužil. Všichni McCloudští byli obyčejní divoši.

Ozval se náhlý výkřik, a když Luanda vzhledla, uviděla jednoho z Kooviových válečníků jen několik stop od ní. Náhle vyrazil kupředu, z očí mu sršela pomstychtivost a mířil přímo na Luandu. Pozvedl meč do výšky a mířil jím na její hrud'

Luanda byla stále ještě příliš rozechvělá na to, aby zareagovala, a válečník se pohyboval příliš rychle. Připravila se na úder. Věděla, že už za okamžik ucítí, jak jí chladná ocel proniká srdcem. Ale už jí to bylo jedno. Ať by se jí teď stalo cokoli, nezáleželo na tom. Ne po tom, co zabila toho muže.

Zavřela oči ve chvíli, kdy se k ní snášela ocel meče. Byla připravená na smrt – a byla překvapená, když místo smrti uslyšela třesk kovu.

Otevřela oči a viděla, že Bronson vystoupil kupředu, pozvedl meč a zablokoval válečníkův výpad. Překvapilo ji to. Nečekala, že by to v sobě Bronson měl, nebo že by jen jednou zdravou rukou dokázal vykřýt tak silný útok. A nejvíc ji potěšilo, když si uvědomila, že mu na ní stále záleželo tolik, aby pro ni riskoval svůj život.

Bronson obratně zavířil mečem, a i když měl jen jednu ruku, měl zároveň takové zkušenosti a sílu, že se mu podařilo probodnout válečnickovo srdce. Na místě ho zabil.

Luanda tomu nemohla uvěřit. Bronson jí – už zase – zachránil život. Cítila k němu hlubokou vděčnost a věděla, že mu svůj dluh nebude moct nikdy splatit. Ucítla k němu také nový příval lásky. Možná byl silnější, než si o něm myslela.

Po obou stranách síně se rozpoutal ruch – to McCloudští a MacGilovští spěchali k sobě navzájem a snažili se zjistit, kdo koho dřív zabije. Všechny náznaky civilizovanosti, které se objevovaly v průběhu svatebního dne a noční hostiny, byly pryč. Teď to byla válka: válečník proti válečníkovi, všichni byli povzbuzeni alkoholem, hořela v nich zuřivost a pálilo je ponížení z toho, že McCloudští chtěli vztáhnout ruku na jejich nevěstu.

Muži přeskakovali přes široké dřevěné stoly, spěchali zabíjet jeden druhého, bodat jeden druhého. Vzájemně se chytali za obličeje, zápasili spolu na stolech, shazovali z nich jídlo i víno. Místnost byla tak natěsnaná, nacpaná tolika lidmi, že byli všichni bok po boku, v podstatě bez jakéhokoli místa k manévrování. Když začali muži bojovat, bodat se, vrčet na sebe, křičet a volat bojová hesla, všechno se změnilo v naprostý krvavý chaos.

Luanda se snažila vzpamatovat. Boj byl tak prudký a intenzivní, všichni muži naplnění takovou chutí po krvi a tak soustředění na zabíjení jeden druhého, že si nikdo nenašel čas se rozhlédnout. Kdyby se rozhlédli tak, jak to udělala Luanda, která vše sledovala v širší perspektivě, všimli by si, že se kolem plíží McCloudští. Od jedněch dveří ke druhým, postupně je všechny blokovali, jedny za druhými, a poté se plížili pryč.

Luandě se zjezily vlasy vzadu na krku. Uvědomila si, co se tu chystá. McCloudští zamykající všechny v místnosti a prchající pryč, to vše mělo důvod. Viděla, jak sundávají pochodně ze zdí a oči se jí rozšířily panikou. S hrůzou si uvědomila, že se McCloudští chystají upálit všechny v síni. Dokonce i svoje vlastní druhy.

Luanda to měla vědět. McCloudští byli bezzásadoví a krutí. Pro vítězství by udělali cokoli.

Luanda se rozhlížela a sledovala scénu, která se odehrávala před jejíma očima. Všimla si, že jedny dveře zůstaly nezablockované.

Okamžitě k nim zamířila, běžela rychle pryč od probíhající potyčky. Ramenem a lokty odstrkovala muže z cesty. Viděla, jak nějaký McCloud také běží ke dveřím na vzdálenější straně místnosti. Proto se rozběhla ještě rychleji. Plíce ji pálily, ale byla odhodlaná ho předběhnout.

McCloud neviděl blížící se Luandu, a když se dostal ke dveřím, sebral tlustou dřevěnou tyč a chystal se dveře zatarasit. Luanda k němu doběhla z boku, pozvedla dýku a bodla ho do zad.

McCloud vykřikl, prohnul se v zádech a pak padl na zem.

Luanda sebrala tyč, hodila ji daleko ode dveří, rozevřela je dokořán a vyběhla ven.

Venku, když se jí oči přizpůsobily temnotě, uviděla Luanda po levé straně McCloudské, jak se řadí z vnější strany síně. Všichni měli pochodně a chystali se je zapálit. Luandu zaplavila panika. Nemohla jim to dovolit.

Obrátila se, vběhla zpět do síně, uchopila Bronsona za rameno a odtrhla ho od potyčky.

„McCloudští!“ zakřičela naléhavě. „Připravují se spálit síň! Pomož mi! Dostaň všechny ven! OKAMŽITĚ!“

Bronson ji okamžitě pochopil a oči se mu rozšířily děsem. Co mu sloužilo ke cti, bylo, že nezaváhal ani na okamžik, obrátil se a spěchal k MacGilovským velitelům, vytrhl je z boje a křičel na ně, zatímco gestikuloval směrem k otevřeným dveřím. Všem jim postupně došlo, o co jde, a okamžitě vykřikl rozkazy pro svoje muže.

Luandu potěšil pohled na MacGilovské muže, kteří se náhle odpoutali z boje, obrátili se a běželi k otevřeným dveřím, které jim připravila.

Zatímco se ostatní snažili seřadit, Luanda a Bronson neztráceli čas. Běželi k otevřeným dveřím a s hrůzou sledovali, jak k nim uhání i další McCloud, sebral dřevěnou tyč a chystá se dveře zablockovat. Luanda nepředpokládala, že by to tentokrát stihla.

Tentokrát ale zareagoval Bronson. Pozvedl meč vysoko nad hlavu a s prudkým rozmáchnutím ho vrhnul.

Meč s otáčením proletěl vzduchem, až se konečně zabořil do zad McCloudského muže.

Válečník vykřikl a zhroutil se na zem. Bronson pak doběhl ke dveřím a otevřel je dokořán. Právě včas.

Tucty MacGilovců vyběhly skrz dveře a Luanda s Bronsonem se k nim přidali. V celé síni už nezbyval žádný MacGil a McCloudští s úžasem sledovali, jak se jejich nepřátelé stahují. Nedokázali pochopit proč.

Jakmile byli venku, zabouchla Luanda dveře, zapřela je několika dřevěnými kůly a zvenčí tak dveře zablockovala. Žádný McCloud je teď nemohl následovat ven.

McCloudští venku si jich všimli a začali odhazovat pochodně. Místo toho postupně tasili meče a chystali se k útoku.

Bronson s ostatními jim k tomu ale nedal příležitost. Zaútočili na McCloudské vojáky stojící všude kolem budovy, bodali je a zabíjeli, zatímco vojáci upouštěli pochodně a zápasili s vlastními zbraněmi. Většina McCloudských byla navíc stále uvnitř a těch několik tuctů venku se nemohlo vyrovnat vlně rozzuřených MacGilů. Ti je v záchvatu zuřivosti všechny rychle pozabíjeli.

Luanda stála s Bronsonem po boku, vedle nich MacGilovští vojáci, všichni těžce oddechovali, ale byli rádi, že jsou naživu. Všichni hleděli s respektem na Luandu. Věděli, že právě jí vděčí za své životy.

Jak tam stáli, vnímali bušení McCloudských uvězněných v síni. Všichni se snažili dostat ven. MacGilové pomalu obrátili své pohledy na budovu a nebyli si jistí, co dál. Bronson byl velitel a tak musel rozhodnout.

„Musíš tu rebelii zadusit,“ řekla Luanda rozhodně. „Musíš s nimi jednat stejně brutálně, jako se chystali jednat oni s tebou.“

Bronson na ni váhavě pohlédl a Luanda v jeho očích viděla nerozhodnost.

„Jejich plán nevyšel,“ řekl. „Jsou uvnitř v pasti. Zajatci. Vsadíme je do vězení.“

Luanda zuřivě zavrtěla hlavou.

„NE!“ zakřičela. „Tihle muži tady vzhlíží k tobě jako k veliteli. Tohle je krutá část světa. Tady nejsi v Králově Dvoře. Tady vládne brutalita. Brutalita vyžaduje respekt. Muži uvnitř nesmí zůstat naživu. Musí se stát výstrahou pro ostatní!“

Bronson si s hrůzou uvědomil, o čem mluví.

„Co to říkáš?“ zeptal se. „Říkáš, že je máme zaživa upálit? Že jim máme připravit stejná jatka, jako se chystali připravit oni pro nás?“

Luanda sevřela čelist.

„Pokud to neuděláš, pamatuj na moje slova: jednoho dne tě určitě zavraždí.“

Kolem stáli MacGilovští a sledovali jejich hádku. Luanda stála rozkročená a rozzuřeně funěla. Milovala Bronsona – konec konců jí přeci zachránil život. A přesto nenáviděla, jak byl občas slabý a naivní.

Luanda už měla dost mužské vlády. Dost chybných mužských rozhodnutí. Toužila po tom, aby mohla vládnout sama. A věděla, že by vládla lépe, než kterýkoli z nich. Občas, jak věděla, dokáže i žena vládnout v mužském světě.

Luanda, kterou celý život odstrkovali a nebrali v potaz, cítila, že už nedokáže jen tak sedět stranou. Konec konců, jen díky ní byli všichni tihle muži živí. Navíc byla královskou dcerou. Dokonce prvorozenou – ničím menším.

Bronson na ni jen rozechvěle zíral a Luanda jasně viděla, že nic neudělá.

Nedokázala to vystát. Vyrasila ze sebe výkřik, ve kterém znělo všechno její rozhořčení. Rozběhla se kupředu a chňapla po pochodni v ruce jednoho ze sloužících. Muži ji jen sledovali v omráčeném tichu. Proběhla před nimi, pozvedla pochodeň do výše a pak ji vrhla.

Pochodeň prozářila noc, proletěla obloukem vzduchem a přistála na vrcholku doškové střechy hodovní síně.

Luanda pak s uspokojením sledovala, jak se plameny začínají pomalu šířit.

MacGilové kolem zajásali a následovali jejího příkladu. Každý z nich sebral pochodeň a vrhl ji na střechu. Během několika chvil se plameny rozhořely do výšky, žár byl stále silnější a tváře jim zalilo teplo. Noc prozářilo světlo ohně a hala zaplála jasným plamenem.

Výkřiky McCloudských uvězněných uvnitř pročíslly noc. A zatímco Bronson se třásl, Luanda stála pevně. Chladná, tvrdá, nemilosrdná. Ruce měla zapřené v bok a pomalu ji zaplavovalo uspokojení.

Obrátila se k Bronsonovi, který tam stál s ústy otevřenými úžasem.

„Tak tohle,“ pronesla vzdorovitě, „je to, co znamená vládnout.“

KAPITOLA TŘETÍ

Reece kráčet bok po boku se Starou. Ruce volně svěšené podél těla se jim houpaly ze strany na stranu, ale přesto se vzájemně nedrželi. Procházeli nekonečnými lukami rozkvetlých květin stoupajícími vysoko do hor, překypujícími barvami, typický pohled na Horních ostrovech. Kráčeli tiše. Reece zaplavovaly rozporuplné emoce a proto vlastně nevěděl, co říct.

V myšlenkách se vracel k osudovému momentu, kdy se jeho oči u horského jezera setkaly se Stařinými. Doprovod odeslal pryč, potřeboval být se Starou chvíli sám. Samozřejmě se jim příliš nelíbilo nechávat je o samotě – obzvláště Matusovi, který až příliš dobře věděl, co mezi nimi bylo – ale Reece na tom trval. Stara byla jako magnet, který ho přitahoval a on nechtěl, aby s nimi byl ještě někdo další. Potřeboval s ní strávit nějaký čas, promluvit si s ní, aby porozuměl tomu, proč na něj hleděla pohledem plným lásky, stejné, jakou cítil on k ní. Chtěl pochopit, jak moc je to, co se s nimi děje, skutečné.

Jak šli, Reecovi bušilo srdce, nebyl si jistý, kde má začít, co dál udělat. Rozum mu velel, aby se obrátil, aby utíkal, aby se dostal od Stary tak daleko, jak jen to bude možné. Aby se nalodil na další loď plující zpět na pevninu a už na ni nikdy nepomyslel. Aby se vrátil domů ke své nastávající, která na něj trpělivě čekala. Konec konců, Selese ho milovala a on miloval Selese. A jejich svatba měla proběhnout během několika dní.

Reece věděl, že to by bylo chytré rozhodnutí. Byla by to správná věc.

Jeho rozum ale přehlušily city, které v něm každým okamžikem sílily. Vášní, kterou nedokázal ovládat a která se odmítala podřídit jeho racionálnímu uvažování. Právě taková vášň ho přiměla, aby tu teď byl po Stařině boku, aby s ní procházel lukami. Byla to jeho neovladatelná část, ta, které nikdy nerozuměl. Ta část, která ho celý život nutila jednat impulzivně a naslouchat srdci. Nevedlo to vždy k těm nejlepším rozhodnutím, ale když na to došlo, projel Reecem silný záchvěv a on to nedokázal ovládat.

Když šel po jejím boku, uvažoval, jestli i Stara má podobné pocity jako on. Jak šli, hřbety jejich rukou se o sebe otíraly a Reecovi se zdálo, že zahlédl letmý úsměv, který zahrál Staře v koutku úst. Bylo ale těžké ji odhadnout – vždy byla taková. Pamatoval si, že když ji viděl poprvé – to byli ještě malé děti – doslova mu vyrazila dech. Nedokázal se v její přítomnosti téměř hnout, celé dny nedokázal myslet na nic jiného než na ni. V jejích zářivých očích bylo něco zvláštního, něco bylo i na jejím způsobu držení těla – hrdém a vznešeném. Jako by na něj skrz ni hleděla vlčice. Bylo to fascinující.

Když byli děti, věděli, že vztah mezi bratrancem a sestřenicí byl zakázán. Nikdy se ale nezdálo, že by je to příliš trápilo. Něco mezi nimi bylo, něco silného, až příliš silného, co je vzájemně přitahovalo. Navzdory všemu, co si o tom mohl myslet svět. Jako děti si spolu hrávali, okamžitě se stali nejlepšími přáteli. Vzájemně si dávali přednost před ostatními příbuznými dětmi a přáteli. Když Reece navštívil Horní ostrovy, nakonec trávil každý bdělý moment v její přítomnosti. A i naopak, Stara vždy spěchala za ním, aby mu byla po boku. A když odplul, trávila dny na pobřeží a čekala, až se zase objeví jeho loď.

Nejdřív byli jen dobří přátelé. Ale postupem času, jak rostli, se jedné osudové hvězdnaté noci vše změnilo. I přes to, že to bylo zakázané, změnilo se jejich přátelství v něco silnějšího, většího než oni sami, a ani jeden z nich tomu nedokázal odolat.

Když Reece opouštěl Ostrovy, snil jen o ní. Propadal se kvůli ní do depresí, stálo ho to několik měsíců probdělých nocí. Každou noc, když ulehl do postele, viděl před sebou obraz její tváře a přál si, aby jim oceán a zákony nebránily být spolu.

Reece věděl, že ona to cítila stejně. Na křídlech celé armády sokolů k němu putovaly dopisy vyjadřující její lásku k němu. Odepisoval jí, ale nedokázal se vyjadřovat tak výmluvně jako ona.

Den, kdy se dvě rodiny MacGilů rozešly, byl jedním z nejhorších dnů v Reecově životě. Byl to den, kdy zemřel Tirův nejstarší syn na otravu stejným jedem, kterým Tirus plánoval otrávit Reecova otce. I tak ale Tirus obviňoval krále MacGila. Rozpoutala se bouře a to byl den, kdy se Reecovo – i Stařino – srdce zlomilo. Jeho otec byl téměř všemocný, stejně tak i Stařin. Otcové jim oběma zakázali navzájem komunikovat, i s kýmkoli jiným z druhého tábora MacGilů. Už nikdy pak nebyl na Ostrovech a Reece prožil mnoho úzkostných nocí, kdy přemýšlel a snil o tom, jak by zase mohl Staru vidět. Z jejích dopisů věděl, že ona to cítí stejně.

Jednoho dne ale dopisy přestaly chodit. Reece tušil, že je někdo nějakým způsobem zachytává, ale nikdy si tím nebyl jistý. Předpokládal, že ani jeho dopisy už k ní nejsou doručovány. Ani postupem času se přes to Reece nedokázal přenést. Musel ale přijmout bolestivé rozhodnutí a vypudit myšlenky na ni jak ze svého srdce, tak i z mysli. Její tvář se mu ale vybavovala v nejpodivnějších chvílích a on nikdy nepřestal přemýšlet nad tím, co se s ní nakonec stalo. Myslela na něj ještě? Vzala si někoho jiného?

Když ji dnes uviděl, všechno se mu to vrátilo. Reece si uvědomil, jaký plamen mu stále hoří v srdci. Jako kdyby od ní nikdy neodešel. Byla teď starší a plnější verzi sama sebe, ale pokud to ještě vůbec bylo možné, byla teď mnohem krásnější. Stala se z ní žena. A její pohled byl ještě hypnotičtější, než býval dřív. V tom pohledu si Reece všiml lásky a těšilo ho, když zjistil, že k němu cítí stejnou lásku jako on k ní.

Snažil se myslet na Selese. Dlužil jí to. Ale i když se hodně snažil, nešlo to.

Reece krácel se Starou kolem horského hřebenu, oba mlčeli a ani jeden z nich pořádně nevěděl, co říct. Kde jen začít plnit ten volný prostor všech ztracených let?

„Slyšela jsem, že se máš brzy ženit,“ prolomila konečně Stara tíživé ticho.

Reece ucítil v břiše nepříjemné bodnutí. Pomyšlení na sňatek se Selese ho vždy naplňovalo vzrušením a láskou. Ale teď, když mu ho Stara připomněla, připadal si zničený. Jako by ji zradil.

„Je mi to líto,“ odpověděl Reece.

Nevěděl, co jiného by měl říct. Chtěl říct: Nemiluji ji. Teď už vidím, že to byla všechno chyba. Chci všechno změnit. Chci si raději vzít tebe.

On ale Selese miloval. Musel si to přiznat. Byl to jiný druh lásky. Možná ne tak intenzivní, jako láska, kterou cítil k Staře, ale byla to láska. Reece byl zmatený. Nevěděl, co má cítit a co si má myslet. Která láska byla silnější? Bylo vůbec možné takové srovnávání, když šlo o lásku? Když někoho milujete, milujete ho, ať už se děje cokoli. Jak by tedy mohla být jedna láska silnější?

„Miluješ ji?“ zeptala se Stara.

Reece se zhluboka nadechl. Cítil, že se stává obětí bouře citů. Netušil, jak má odpovědět. Ještě chvíli šli, Reece si uspořádal myšlenky, až konečně dokázal odpovědět.

„Miluji,“ odpověděl zmučeně. „Nedokážu lhát.“

Zastavil a poprvé sevřel Stařinu dlaň ve své.

I ona zastavila a obrátila na něj pohled.

„Ale miluji i tebe,“ dodal.

Viděl, jak se jí oči plní nadějí.

„Miluješ mě víc než ji?“ zeptala se měkce.

Reece se musel zamyslet.

„Miloval jsem tě celý svůj život,“ pronesl konečně. „Jsi tou jedinou tváří lásky, kterou jsem kdy poznal. Ty jsi pro mě to, co je láska. Miluji Selese. Ale s tebou... s tebou je to, jako kdybys byla mojí součástí. Jako moje vlastní já. Jako něco, bez čeho nemohu existovat.“

Stara se usmála, sevřela mu ruku a pak pokračovali bok po boku v chůzi. Na tváři jí pohrával znatelný úsměv.

„Ani nevíš, kolik nocí jsem strávila tím, že jsem na tebe vzpomínala,“ přiznala s pohledem upřeným do dálky. „Moje slova jsem předávala křídům sokolů jen proto, aby je

můj otec zase sebral. Po té bouři jsem se s tebou nedokázala spojit. Dokonce jsem se pokoušela jednou nebo dvakrát proklouznout na loď plující k pevnině, ale vždy mě chytili.“

Reece ohromilo to, co slyšel. Neměl o tom ani ponětí. Vždy ho zajímalo, co si o něm Stara po tom všem myslí, co cítí. Když to teď slyšel, cítil k ní silnější pouto než kdy dřív. Teď už věděl, že i ona viděla věci stejně. Nikdy si nepřipadal tak bláznivě. Mezi nimi skutečně něco bylo.

„A já nikdy nepřestal snít o tobě,“ odpověděl Reece.

Konečně se dostali na úplný vrchol hřebene. Zastavili se a bok po boku se rozhlíželi po celých Horních ostrovech. Naskytla se jim vyhlídka do ohromné dálky, přes řetěz ostrovů a oceán. Na mlhu, která z ostrovů stoupala, a na vlny, které se pod nimi tříštily. Na Gwendolyniny stovky lodí seřazených na kamenitém pobřeží.

Dlouho stáli v naprostém tichu, drželi se za ruce a vychutnávali si tu chvíli. Vychutnávali si vzájemnou společnost. Konečně, po všech těch letech a všech těch lidech i událostech, které se snažili je rozdělit.

„Konečně jsme tu, spolu – a přesto je to ironicky ve chvíli, kdy máš jiné závazky. Za několik dní máš svatbu. Zdá se, že osud má vždy něco, co mezi nás postaví.“

„Ale přesto jsem tu dnes s tebou,“ odpověděl Reece. „Možná nám osud chce říct něco jiného?“

Pevně sevřela jeho dlaň a Reece sevřel její. Jak se rozhlíželi, Reecovi bušilo srdce. Cítil se zmatenější než kdy dřív. Bylo tohle vše předurčeno? Bylo mu předurčeno, aby se tu setkal se Starou, aby ji viděl ještě před svatbou. Aby mu zabránila udělat chybu a vzít si někoho jiného? Snažil se je snad osud po všech těch letech dát znovu dohromady?

Reece si nemohl pomoci, ale cítil, že to tak opravdu je. Cítil, že se setkali na základě nějaké osudové prozřetelnosti. Možná se to stalo, aby dostali poslední šanci před jeho svatbou.

„To, co osud svede k sobě, nedokáže žádný člověk rozdělit,“ řekla Stara.

Když na ni pohlédl, pronikla mu její slova hluboko do mysli a uhranula ho.

„Tolik se toho během našich životů stalo, co nás chtělo rozdělit,“ řekla Stara. „Naše rodiny. Naše vlasti. Oceán. Čas... A přesto nic z toho nás nedokázalo udržet od sebe. Uteklo tolik let a naše láska zůstává stále silná. Je to náhoda, že jsi mne potkal těsně před tím, co se máš oženit? Osud se nám snaží něco říct. Ještě není pozdě.“

Reece na ni hleděl s bušícím srdcem. Ona hleděla na něj, v očích se jí zrcadlilo nebe nad hlavou a oceán pod nimi. Bylo v nich tolik lásky. Připadal si zmatenější než kdy dřív a nedokázal jasně myslet.

„Možná bych měl tu svatbu zrušit,“ řekl.

„Není na mně, abych ti něco takového říkala,“ odpověděla. „Musíš se podívat do svého srdce.“

„Právě teď,“ odpověděl, „mi moje srdce říká, že ten, koho miluji, jsi ty. Ty jsi ta, kterou jsem vždy miloval.“

Vážně se na něj podívala.

„Nikdy jsem nemilovala nikoho jiného,“ řekla.

Reece si nedokázal pomoci. Naklonil se a jeho rty se setkaly s jejími. Cítil, jak se svět kolem něj rozpouští. Cítil, jak ho pohlcuje láska, když mu při polibku vyšla vstříc.

Polibek trvala do doby, než se potřebovali nadechnout. Než si Reece uvědomil, že i když v něm vše protestovalo, nedokázal by si nikdy vzít nikoho jiného než Staru.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Gwendolyn stála na zlatém mostě. Svírala jeho zábradlí a dívala se přes okraj dolů. Hluboko dole viděla proud divoké řeky. Divoké dunění vody se neslo až nahoru ke Gwen a dokonce cítila drobné kapky, které k ní stoupaly.

„Gwendolyn, lásco.“

Gwen se otočila a na vzdálenějším konci mostu uviděla Thorgrina. Byl zhruba dvacet stop daleko, usmíval se a vztahoval k ní ruku.

„Pojď ke mně,“ vyzýval ji. „Přejdi řeku.“

Gwen se ulevilo, když Thora spatřila, a pomalu k němu vyrazila. Než ji na místě zmrazil jiný hlas.

„Matko,“ ozvalo se tiše.

Gwen se obrátila a na opačném konci mostu spatřila chlapce. Vypadal na deset let, byl vysoký, se širokými rameny a hrdým výrazem. Měl vznešenou bradu a silné čelisti, oči mu šedivě blýskaly. Přesně jako jeho otci. Měl na sobě krásnou zářivou zbroj z materiálu, který Gwen nepoznala. U pasu se mu houpaly válečnické zbraně. Gwen cítila jeho neskutečnou moc i přes vzdálenost, která je dělila. Nezastavitelnou moc.

„Matko, potřebuji tě,“ řekl chlapec.

Potom napřáhl ruku a Gwen na něj jen ohromeně zírala.

Zůstala stát na místě a očima přebíhala mezi Thorem a jejich synem. Oba jí kynuli rukou a Gwen si připadala zmateně. Nedokázala se rozhodnout, kterým směrem se vydat.

Gwen stála na místě a náhle se pod ní most rozpadl.

Když ucítila, že padá do hlubin, zděšeně vykřikla.

Gwen dopadla do mrazivě chladné vody, která jí okamžitě začala smýkat ze strany na stranu. Převracela ji a převalovala. Gwen se podařilo dostat na hladinu, zalapala po vzduchu, a když se ohlédla, viděla svého syna a manžela, každého na jednom břehu. Oba k ní měli vztažené ruce, oba ji potřebovali.

„Thorgrine!“ vykřikla. Pak zavolala na chlapce: „Můj synu!“

Gwen natahovala ruce, jako kdyby se k nim tak mohla dostat, křičela, ale během chvilky cítila, že padá přes okraj vodopádu.

Když jí zmizeli z dohledu, zděšeně zavřískala. Cítila, že padá stovky stop přímo na ostré kameny dole.

Gwendolyn probudil její vlastní křik.

Celá zalitá studeným potem se zmateně rozhlížela kolem. Přemýšlela, kde vlastně je.

Pomaloučku jí došlo, že leží v posteli. V tmavé hradní komnatě osvětlené jen plápolajícími pochodněmi na zdech. Několikrát zamrkala a snažila se pochopit, co se stalo. Ještě stále se jí těžce dýchalo. Postupně si uvědomila, že to všechno byl jen sen. Strašlivý sen.

Gwenin pohled se konečně zaostřil a ona si všimla několika sloužících stojících v místnosti. Uvědomila si, že po stranách její postele stojí Illepra a Selese. Přikládaly jí studené obklady na ruce a nohy. Selese jí navíc jemně otírala čelo.

„Šššš,“ tišila ji Selese. „To byl jen sen, má paní.“

Gwendolyn ucítila cizí ruku svírající její dlaň. Když vzhlédla, srdce se jí zatřepotalo radostí. Zjistila, že to je Thorgrin. Klečel po straně postele, držel ji za ruku a oči mu zářily radostí, když viděl, že se probírá.

„Lásko moje,“ vydechl. „Jsi v pořádku.“

Gwendolyn zamrkala a snažila si vybavit, kde byla, proč a jak se dostala do postele a co kolem ní dělali všichni ti lidé. Zkusila se pohnout a břichem jí projela náhlá ostrá bolest – a v tu chvíli si vzpomněla.

„Moje dítě!“ vykřikla nepřičetně. „Kde je? Žije můj chlapeček?“

Gwen zoufale sledovala tváře okolostojících. Thor jí pevně sevřel ruku a široce se usmál. Gwen věděla, že je všechno v pořádku. Cítila, jak ji Thorův úsměv ujišťuje, že se nic neděje.

„Žije, samozřejmě,“ odpověděl Thor. „Díky bohu. A díky Ralibarovi. Ralibar vás sem oba přinesl právě včas.“

„Je naprosto zdravý,“ dodala Selese.

Ticho v místnosti náhle prořízl dětský pláč, a když se Gwendolyn rozhlédla, viděla Illepru, jak v náručí nese dítě. Plačící, zabalené v přikrývce.

Gwendolyn se při tom pohledu ulevilo. Dojetím začala brečet. Hystericky se rozvzlykala, tolik se jí ulevilo, až jí vyhrkly slzy radosti. Dítě bylo v pořádku. Žilo. Ona žila. Přežili to oba. Nějakým způsobem se jim tu noční můru podařilo překonat.

V životě necítila větší vděčnost.

Illepra se k ní sklonila a vložila jí dítě do náručí.

Gwendolyn se posadila a zkoumavě si dítě prohlížela. Když se ho dotkla, připadala si jako znovuzrozená. Cítila jeho váhu, jeho vůni, viděla, jak se na ni dívá. Utěšovala ho a pevně svírala v náručí, zabaleného do přikrývek. Cítila, jak ji zaplavuje vlna lásky k jejímu novorozenému synovi. Vlna vděčnosti za něj. Ani tomu nemohla uvěřit, opravdu měla dítě.

Když jí ho Illepra předala, přestal chlapec náhle plakat. Úplně se zklidnil, otevřel oči a upřel je přímo na Gwendolyn.

Gwen pocítila šok, když se jejich oči setkaly. Dítě mělo Thorovy oči – šedivé, zářivé oči, které vypadaly jako by byly z jiného světa. Zdálo se, že vidí přímo skrz ni. Když do nich Gwen hleděla, připadalo jí to, jako by ho znala z nějaké jiné doby. Jako by ho znala odjakživa.

V tom okamžiku Gwen ucítila, že k němu má pouto, jako nemá k nikomu jinému v životě. Pevně ho sevřela a přísahala si, že ho nikdy neopustí. Prošla by kvůli němu třeba i ohněm.

„Má tvoje rysy, má paní,“ řekl jí Thor s úsměvem. Sehnul se k ní a prohlížel si je oba.

Gwen se musela usmát, i když jí po tváři ještě stékaly slzy. Cloumaly s ní emoce. Nikdy v životě nebyla tak šťastná. Přesně tohle vždycky chtěla. Být s Thorgrinem a jejich dítětem.

„Má tvoje oči,“ odpověděla Gwen.

„Všechno, co mu chybí, je už jen jméno,“ řekl Thor.

„Možná bychom ho měli pojmenovat po tobě,“ pronesla k němu Gwendolyn.

Thor rozhodně zavrtěl hlavou.

„Ne. Je to dítě svojí matky. Má tvoje rysy. Skutečný válečník musí mít ducha svojí matky a dovednosti svého otce. Potřebuje obojí. Bude mít moje dovednosti. A proto by se měl jmenovat po tobě.“

„Co tedy navrhuješ?“ zeptala se.

Thor se zamyslel.

„Jeho jméno by mělo znít podobně, jako tvoje. Syn Gwendolyn by se měl jmenovat... Guwayne.“

Gwen se usmála. Okamžitě si zamilovala, jak to jméno zní.

„Guwayne,“ řekla. „To se mi líbí.“

Široce se usmála a sevřela syna pevně v náručí.

„Guwayne,“ řekla mu.

Guwayne obrátil hlavu a znovu otevřel oči. Pohlédl přímo na ni a Gwen by téměř přísahala, že se na ni usmál. Věděla, že je na to ještě příliš malý, ale zahlédla záblesk něčeho... Byla si jistá, že se mu jméno také líbí.

Selese se sklonila ke Gwendolyn, natřela jí rty jakousi masťou a nechala ji něco vypít. Hustou, tmavou tekutinu. Gwen si okamžitě připadala ještě víc probuzená. Cítila, že stále víc přichází k sobě.

„Jak dlouho jsem tu byla?“ zeptala se Gwen.

„Spala jsi téměř dva dny, má paní,“ odpověděla Illepra. „Celou dobu od velkého zatmění.“

Gwen zavřela oči a pak si vzpomněla. Všechno se jí vrátilo v jedné velké vlně. Vzpomněla si na zatmění, krupobití, zemětřesení... Nikdy dřív neviděla nic takového.

„Naše dítě je předzvěstí velkých činů,“ řekl Thor. „Celé království vidělo, co se děje. O jeho narození se už mluví široko daleko.“

Když Gwen svírala dítě v náručí, cítila, jak se skrz ni rozlévá teplo. Cítila, jak je výjimečný. Celé tělo se jí chvělo, když ho svírala a věděla, že to není jen obyčejné dítě. Přemýšlela, jaká moc mu asi koluje v žilách.

Zamyšleně se podívala na Thora. Byl snad tento chlapec také druidem?

„To jsi tu byl celou tu dobu?“ zeptala se Thora a uvědomila si, že celou dobu byl po jejím boku. Pocítila k němu za to neskutečnou vděčnost.

„Byl, má paní. Přišel jsem hned, jak jsem se o tobě doslechl. Krom minulé noci. To jsem strávil noc u Jezera žalu. Modlil jsem se za tvé uzdravení.“

Gwen znovu vyhrkly slzy. Nezvládala už kontrolovat své emoce. V životě si nepřipadala spokojenější. Držet v náručí dítě jí naplňovalo způsobem, jaký si nikdy nedokázala představit.

I přesto se ale Gwen myšlenkou vrátila k osudovému momentu v Zásvětí. K volbě, kterou byla nucena provést. Sevřela Thorovu ruku a přitiskla si dítě pevněji k hrudi. Chtěla je mít oba na blízku. Chtěla, aby s ní oba byli už napořád.

Přesto věděla, že jeden z nich bude muset zemřít. Znovu se rozplakala, nemohla to zastavit.

„Co se děje, lásko?“ zeptal se Thor konečně.

Gwen zavrtěla hlavou. Nedokázala mu odpovědět.

„Nedělej si starosti,“ řekl jí. „Tvoje matka stále žije. Pokud je to důvod tvého pláče.“

Gwen se náhle rozpomněla.

„Pořád je smrtelně nemocná,“ dodal Thor. „Ale pořád je čas se s ní setkat.“

Gwen věděla, že ji musí vidět.

„Musím ji vidět,“ řekla. „Okamžitě mě k ní odved'te.“

„Jsi si jistá, má paní?“ zeptala se Selese.

„Ve stavu, v jakém jsi, by ses neměla hýbat,“ dodala Illepra. „Tvůj porod byl velmi obtížný a musíš se zotavit. Máš štěstí, že žiješ.“

Gwen neoblomně zavrtěla hlavou.

„Chci vidět svoji matku ještě před tím, než zemře. Vezměte mě k ní. Okamžitě.“

KAPITOLA PÁTÁ

Godfrey seděl uprostřed dlouhého dřevěného stolu v hodovní síni, v každé ruce svíral korběl piva a společně s velkou skupinou MacGilů a McCloudů zpíval. Korbelem narážel do stolu, stejně jako ostatní muži. Všichni se kymáceli sem a tam, do rytmu mlátili plnými korbely a pivo se jim rozlévalo po rukou a po stole. Ale Godfreymu to nevadilo. Hluboce se ponořil do pití a do zábavy, stejně jako každou předešlou noc tento týden, a cítil se dobře.

Po boku mu seděli Akorth a Fulton a když se rozhlédl z jedné strany na druhou, naskytl se mu velice uspokojujivý pohled na tucty MacGilů a McCloudů, kteří seděli kolem dokola jednoho stolu, bývalí nepřátelé, nyní všichni sjednoceni na hostině, kterou pro ně uspořádal. Godfreyho to stálo několik dní pročesávání Vysočiny, než se mu povedlo plán uskutečnit. Zpočátku byli muži obezřetní. Ale jakmile Godfrey vyvalil sudy piva a přivedl ženské, začali hosté přicházet.

Začalo to několika málo muži, kteří se neustále měli jeden před druhým na pozoru. Každý z táborů se držel jen na svém konci síně. Jakmile se ale Godfreymu povedlo zaplnit tuhle hodovní síň, posazenou až na samém vrcholu Vysočiny, muži se začali uvolňovat a společně se bavit. Godfrey moc dobře věděl, že žádná návnada nesvede muže dohromady tak spolehlivě, jako pivo.

Co ale definitivně pomohlo zbourat bariéry a z dříve znepřátelených vojsk udělalo bratry, byl okamžik, kdy Godfrey nechal přivést ženy. Využil veškeré své známosti na obou stranách Vysočiny, nechal vyklidit všechny nevěstince a štědře všem ženám zaplatil. Ty nyní společně s vojáky okupovaly hodovní síň, většina z nich seděla mužům na klíně, a muži byli zjevně šťastní. Dobře zaplacené ženy byly spokojené, muži byli spokojeni a celou síní se rozléhaly zvuky veselí a radosti, jak se muži přestali zabývat jeden druhým a místo toho se věnovali pití a ženám.

Jak noc postupovala, Godfrey sem tam zaslechl rozhovory mezi MacGilovci a McCloudovci o jejich nově navázaných přátelstvích a plány o tom, jak spolu vyrazí na hlídku. Byl to přesně ten druh vzájemného pouta, jaké ho sem jeho sestra poslala navázat, a Godfrey na sebe byl hrdý, že to dokázal. A také se sám velmi dobře bavil, tváře měl zrůžovělé z přemíry piva. Jak sám brzy zjistil, McCloudské pivo mělo něco do sebe. Na téhle straně Vysočiny bylo silnější a dostávalo se rovnou do hlavy.

Godfrey věděl, že existuje mnoho způsobů, jak posílit armádu, jak svést lidi dohromady a vládnout. Politika byl jeden z nich, vláda byl druhý, prosazování práva byl další. Ale ani jeden z nich nezasáhl muže do srdce. Godfrey, se všemi svými chybami, věděl, jak oslovit obyčejného muže. On byl obyčejný muž. Ačkoli mu náležela ušlechtilost královské rodiny, jeho srdce vždy zůstávalo s masami běžných občanů. Prošel školou drsných ulic a získal zvláštní druh moudrosti, kterou všichni ti rytíři v nablýskaných zbrojích nikdy nepoznají. Byli nad tím vším. A Godfrey je za to obdivoval. Ale, jak si sám Godfrey uvědomoval, být pod tím vším mělo také své výhody. Poskytovalo mu to zcela jiný pohled na lidstvo – a někdy člověk potřeboval oba pohledy, aby lidem zcela porozuměl. Konec konců největší chyby, kterých se kdy králové dopustili, pramenily z toho, že ztratili kontakt s obyčejnými lidmi.

„Ti McCloudi teda uměj pít,“ uznale pronesl Akorth.

„Nezklamali,“ připojil se Fulton, zatímco na stole pro ně přistály další dva korbely piva.

„Tohle pití je moc silný,“ řekl Akorth a hlasitě si odříhnul.

„Vůbec se mi nestejská po domově,“ dodal Fulton.

Godfreyho někdo štouchl do žeber a když vzhlédl, spatřil několik McCloudských mužů, jak se nebezpečně pohupují, velmi nahlas se smějí a jsou příliš opilí, stejně jako ženy, které si vybrali na dnešní noc. Godfrey postřehl, že tihle McCloudovci jsou mnohem neohrabanější než MacGilovci. MacGilovci byli drsní, ale na McCloudech bylo něco, co je činilo poněkud necivilizovanými. Jak svým znaleckým okem Godfrey prozkoumával místnost, všiml si, že McCloudi drží své ženy pevněji, svými korbely mlátí silněji a hrubě do sebe vzájemně naráží lokty. Na těch mužích bylo něco, co Godfreyho nutilo k ostražitosti, a to i po tom všem, co s nimi prožil. Z nějakého důvodu těm lidem

nedokázal plně důvěřovat. A čím více času s nimi strávil, tím více chápal, proč se oba klany rozdělily. Přemýšlel, jestli se někdy skutečně dokáží spojit v jeden.

Všeobecné veselí dosáhlo vrcholu a na stůl přibývalo stále víc a víc korbělů, dvakrát rychleji než předtím, a McCloudovci v pití nezpomalovali, jak už to u vojáků v takových situacích bývá. Místo toho pili naopak ještě rychleji, možná až přespříliš. Godfrey začínal navzdory příjemné zábavě pociťovat značnou nervozitu.

„Myslíš, že chlapi můžou někdy vypít až příliš mnoho?“ zeptal se Godfrey Akortha.

Akorth se ušklíbl.

„Rouhačská otázka!“ vyhrkl.

„Co tě to popadlo?“ zeptal se Fulton.

Ale Godfrey v tu chvíli pozorně sledoval McCloudského vojáka, který byl tak opilý, že sotva viděl, a právě narazil do skupiny svých soukmenovců, které s hlasitým řinčením srazil k zemi.

Na okamžik se vše zastavilo, jak všichni v místnosti obrátili pozornost ke skupince vojáků na zemi.

Povalení vojáci se ale po chvíli postavili zpět na nohy, pokřikovali a smáli se a ke Godfreyho obrovské úlevě zábava pokračovala nerušeně dál.

„Řekl bys, že už mají dost?“ zeptal se Godfrey a začínal uvažovat, jestli to nakonec celé nebyl špatný nápad.

Akorth se na něj nechápavě podíval.

„Dost?“ opakoval. „Copak něco takového existuje?“

Godfrey si všiml, že on sám mluví nezřetelně a jeho mysl nebyla tak ostrá, jak by si byl přál. Přesto cítil, že v místnosti dochází k určité změně, jako kdyby něco nebylo tak, jak má být. Celé to zašlo příliš daleko, jako kdyby se z celé místnosti vytratil veškerý smysl pro sebeovládání.

„Nesahej na ni!“ najednou někdo vykřikl. „Tahle je moje!“

Tón toho hlasu byl temný, nebezpečný a prořízl vzduch tak ostře, že přiměl Godfreyho se otočit.

Na vzdáleném konci síně stál jeden z MacGilských vojáků, hrud' výhružně vypjatou, a hádal se s jedním z McCloudovců. McCloudský voják se natáhl, popadl ženu, která seděla MacGilovi na klíně, chytil ji jednou rukou kolem pasu a vedl ji pryč.

„Ta byla tvoje. Teď je moje! Najdi si jinou!“

MacGilův výraz potemněl a voják vytasil meč. Ten známý zvuk prořal vzduch v místnosti a všichni se za ním otočili.

„Řekl jsem, že je moje!“ zakřičel.

Jeho tvář byla jasně rudá vztekem, vlasy se mu leskly krůpějemi potu a spočívaly na něm zraky všech v síni, kteří stáli znehybněni jeho smrtelně vážným tónem.

Všechno se náhle zastavilo a hosté na obou koncích místnosti utichli, jako zmrazení, a sledovali, co se bude dít. McCloudský voják, ohromný svalnatý muž, se zašklebil, chytil ženu a hrubě ji odhodil do strany. Ta v rychlosti vrazila do davu, zakopla a upadla.

McCloudovec se od té chvíle o její osud naprosto nezajímal. Všem bylo zřejmé, že teď už nestojí o tu ženu, ale jediné, po čem v tu chvíli toužil, bylo krveprolití.

McCloudovec vytasil svůj vlastní meč a postavil se čelem.

„Vezmu si za ni tvůj život!“ řekl McCloudovec.

Vojáci na všech stranách ustoupili o několik kroků zpět a vytvořili prostor, ve kterém by mohli muži bojovat. Godfrey viděl, jak napětí v místnosti narůstá. Věděl, že to musí zarazit, než se šarvátka zvrhne v otevřenou válku.

Godfrey přeskočil stůl, překloupýtal přes korbely piva, spěchal napříč místností a vběhl doprostřed kruhu, mezi muže stojící v jeho středu. Pozvedl dlaně a pokoušel se oba rváče udržet na uzdě.

„Pánové!“ vykřikl a téměř se zajíkal. Snažil se soustředit, snažil se donutit se myslet jasně a upřímně teď litoval, že toho za večer tolik vypil.

„Všichni jsme chlapi!“ křičel. „Jsme synové jednoho národa! Vojáci jedné armády! Není potřeba bojovat! Je tu kolem spousta ženských, se kterými se můžete pobavit! Věřím, že ani jeden z vás to tak nemyslel!“

Godfrey se otočil k MacGilskému vojákovi, který dál stál připraven na souboj, svíral meč a mračil se.

„Když se omluví, jeho omluvu přijmu,“ řekl po chvíli MacGilský voják.

McCloudovec chvíli zmateně mlčel, pak se jeho našťvaný výraz náhle změnil a na tváři se mu rozlil úsměv.

„Pak se tedy omlouvám!“ zvolal McCloudský voják a napřáhl ruku.

Godfrey ustoupil, MacGilský voják ji opatrně uchopil a muži si potřásli rukama.

Pak ale náhle McCloudský voják sevřel MacGilskému vojákovi ruku silněji, přitáhl si ho blíž k sobě, pozvedl meč a zabodl mu ho přímo do hrudi.

„Omlouvám se,“ dodal, „že jsem tě nezabil dřív! Ty MacGilská špíno!“

MacGilský voják padl bezvládně k zemi a jeho krev se rozlévala po podlaze.

Byl mrtvý.

Godfrey zůstal šokovaně stát. Byl jen pouhý krok od obou vojáků a nemohl se zbavit pocitu, že je to celé jeho vina. To on přiměl MacGilovce, aby zapomněl na svou obezřetnost. To on se pokusil ve vzniklé šarvátce nastolit příměří. McCloudský voják ho zradil a udělal z něj hlupáka před všemi svými muži.

Godfrey nedokázal jasně uvažovat a v jeho mysli omámené alkoholem se něco zlomilo.

Jediným rychlým pohybem se sehnul, sebral meč mrtvého MacGilovce, napřímil se a probodl McCloudskému vojákovi srdce.

McCloudovec na něj překvapeně zíral, oči doširoka rozevřené v šoku, a pak se mrtvý sesunul k zemi, s mečem stále zabodnutým v hrudi.

Godfrey se zahleděl na svou zakrvavenou ruku a nemohl uvěřit tomu, co právě udělal. Bylo to poprvé v jeho životě, kdy zabil člověka v přímém souboji. Nikdy by nevěřil, že to v něm je.

Godfrey ho neplánoval zabít. Vůbec si to nepromyslel. Byla to nějaká hluboko ukrytá část jeho samotného, která ho v tomto okamžiku překonala. Část, která toužila po pomstě za spáchanou nespravedlnost.

V síni náhle propukl chaos. Na všech stranách muži křičeli a rozrušeně napadali jeden druhého. Místnost naplnilo řinčení tasených mečů a Godfrey cítil, jak ho Akorth těžce strhnul na stranu těsně před tím, než jeden z mečů těsně minul jeho hlavu.

Další z vojáků – Godfrey si nedokázal vzpomenout kdo a proč – ho popadl a smýkl jím po stole zaplněném korbely piva. Poslední, co si Godfrey pamatoval, bylo, jak klouže po dřevěné desce stolu, hlavou naráží do každého korbely s pivem, až konečně přistál na zemi a silně se udeřil do hlavy. Přál si, aby byl kdekoli jinde, jen ne tady.

KAPITOLA ŠESTÁ

Gwendolyn seděla v kolečkovém křesle, Guwayna svírala v náručí a připravovala se na nejhorší. Sloužící otevřeli dveře a Thor ji zavezl do komnaty její matky. Královnini strážníci sklonili hlavy a ustoupili stranou. Když vstupovali do temné komnaty, svírala Gwen dítě stále pevněji. Místnost byla tichá, dusná, jakoby bez vzduchu. Na všech stěnách se mihotaly plameny pochodní. Ve vzduchu byla cítit smrt.

Guwayne, opakovala si Gwen. Guwayne. Guwayne.

Gwen mlčky opakovala jeho jméno v myšlenkách. Stále znovu a znovu, snažila se přemýšlet nad něčím jiným než nad umírající matkou. Když si Gwen v duchu řekla jeho jméno, uklidňovalo ji to. Naplňovalo ji teplem. Guwayne. Zázračné dítě. Milovala ho víc, než byla schopná vyslovit.

Gwen chtěla, aby ho matka před smrtí viděla. Chtěla, aby na ni byla matka hrdá, chtěla její požehnání. Musela si připustit, že i přes složitou minulost si chtěla Gwen vztah s matkou vyjasnit a zklidnit. Právě byla hodně zranitelná a skutečnost, že se s matkou v posledních měsících matčina života hodně sblížily, ji ještě víc znepokojovala.

Gwen cítila, jak se jí zachvělo srdce, když se zavřely dveře. Rozhlédla se po místnosti a viděla tucet sloužících, jak stojí kolem její matky. Lidí ze staré gardy. Poznávala strážné svého otce. Místnost byla vlastně plná lidí. Byla to její čestná stráž. Po straně postele samozřejmě stála Hafold. Služebnice věrná až do konce. Stála na stráži a nenechala nikoho se přiblížit, stejně jako to dělala celý její život.

Když Thor přivezl Gwendolyn blíž k posteli, chtěla se Gwen postavit, sklonit se nad matkou a obejmout ji. Její tělo ale stále rezonovalo bolestí a tak toho ve svém stavu nebyla schopná.

Místo toho napráhla ruku a sevřela matčino zápěstí. Bylo chladné na dotek.

Když to udělala, její matka, která do té doby ležela v bezvědomí, otevřela pomalu jedno oko. Vypadala překvapeně a zároveň potěšeně, že Gwen vidí. Pomalu otevřela i druhé oko a chystala se promluvit.

Její ústa vyslovovala slova, ta ale vycházela jen jako vzdechy. Gwen jí nerozuměla.

Královna si odkašlala a rukou pokynula Hafold.

Ta se okamžitě sklonila a přiložila ucho ke královniným ústům.

„Ano, má paní?“ zeptala se Hafold.

„Pošli všechny pryč. Chci být sama se svojí dcerou a Thorgrinem.“

Hafold krátce rozmrzele pohlédla na Gwendolyn a pak odpověděla: „Jak si přeješ, má paní.“

Okamžitě všechny v místnosti sešikovala a rychle je vyvedla ze dveří. Pak se vrátila a opět zaujala pozici po královnině boku.

„Sama,“ zopakovala královna s vědoucím pohledem směrem k Hafold.

Hafold překvapeně shlédla na královnu, pak žárlivě na Gwen a nakonec vyrazila pryč z místnosti. Pevně za sebou zabouchla dveře.

Gwen zůstala sedět s Thorem, ulevilo se jí, že jsou sami. Ve vzduchu se vznášel těžký závoj smrti. Gwen to přímo cítila – matka už s nimi dlouho nezůstane.

Královna sevřela Gweninu ruku a Gwen sevřela její. Matka se na ni usmála a po tváři jí sklouzla slza.

„Ráda tě vidím,“ pronesla její matka. Bylo to jen tiché zašeptání, jen tak tak slyšitelné.

Gwen cítila, že se opět rozbřečí. Snažila se být silná. Snažila se zadržet slzy, kvůli matce. Přesto se jí to nepodařilo. Náhle jí vyhrkly slzy a ona prostě začala plakat.

„Matko,“ řekla. „Je mi to líto. Je mi to tak líto. To všechno.“

Gwen zaplavil zármutek a uvědomila si, že si s matkou nikdy nebyly tak blízké jako teď. Nikdy se vzájemně úplně nechápaly. Jejich osobnosti se vždy střetávaly, nedokázaly vnímat věci stejným způsobem. Gwen litovala toho, jaký měly vztah, i když ona za to nemohla. Když se podívala zpět,

přála si, aby bylo něco, co by mohla říct nebo udělat, aby bylo vše jiné. Obě ale byly naprosto odlišné, ať už šlo o cokoli. Zdálo se, že nic, co by mohly udělat, by to nezměnilo. Byly to prostě dvě příliš odlišné lidské bytosti, shodou náhod v jedné rodině. Shodou okolností matka s dcerou. Gwen nikdy nebyla dcerou, kterou by si její matka přála, a královna nebyla nikdy matkou, kterou chtěla Gwen. Gwen přemýšlela, proč je osud svedl dohromady.

Královna přikývla a Gwen viděla, že jí rozumí.

„Jsem to já, kdo by se měl omluvit,“ odpověděla. „Jsi výjimečná dcera. Výjimečná královna. Mnohem větší královna, než jsem kdy byla já. Mnohem lepší panovník, než byl kdy tvůj otec. Byl by na tebe hrdý. Zasloužila by sis lepší matku, než jsem já.“

Gwen si otřela slzy.

„Byla jsi dobrá matka.“

Královna zavrtěla hlavou.

„Byla jsem dobrá královna. A oddaná manželka. Ale nebyla jsem dobrá matka. Alespoň ne tobě. Myslím, že jsem v tobě viděla až příliš ze sebe. A to mě děsilo.“

Gwen jí sevřela ruku, brečela a přála si, aby spolu mohly strávit víc času. Přála si, aby si takhle promluvily už dřív. Teď, když byla královnou ona, teď když byly obě starší, teď když měla dítě. Chtěla, aby s ní matka zůstala. Chtěla, aby se k ní mohla obracet jako ke svému rádci. Ironicky, teď když ji tu chtěla nejvíc, ji mít nemohla.

„Matko, chtěla bych tě seznámit s mým dítětem. Mým synem. Guwaynem.“

Královniny oči se rozšířily překvapením. Zvedla hlavu z polštářů a shlédla na Gwen. Poprvé uviděla, že Gwen v náručí drží Guwayna.

Královna zalapala po dechu, pak se posadila a rozvzlykala.

„Och, Gwendolyn,“ řekla. „Je to to nejkrásnější dítě, jaké jsem kdy viděla.“

Natáhla ruku a dotkla se Guwayna. Dotkla se konečky prstů jeho čela, a když to udělala, rozplakala se ještě víc.

Královna pomalu natočila hlavu a pohlédla na Thora.

„Bude z tebe skvělý otec,“ řekla. „Můj bývalý manžel tě miloval. Teď už rozumím proč. Mýlila jsem se v tobě. Odpusť mi to. Jsem ráda, že jsi s Gwendolyn.“

Thor vážně přikývl, naklonil se ke královně a sevřel jí rameno, jak mu pokynula.

„Není co odpouštět,“ řekl.

Královna se pohledem vrátila ke Gwendolyn. Gwen viděla, jak její pohled zdrsnel. Viděla, jak se v nich něco mění, jak se k životu vrací bývalá královna.

„Čelíš teď mnoha zkouškám,“ pronesla královna. „O všech vím. Pořád mám všude svoje lidi. Bojím se o tebe.“

Gwen jí poplácala po ruce.

„Tím se teď nezatežuj, matko. Teď není správná chvíle na státní záležitosti.“

Matka zavrtěla hlavou.

„Vždycky je správná chvíle na státní záležitosti. A teď ze všeho nejvíc. Pohřby, a to si pamatuj, jsou státní záležitosti. Ne rodinné události, ale politické.“

Pak se královna dlouze rozkašlala a nakonec se zhluboka nadechla.

„Nemám moc času, takže poslouchej, co ti říkám,“ pronesla slabým hlasem. „Vezmi si to k srdci, i když je nebudeš chtít slyšet.“

Gwen se naklonila blíž a těžce přikývla.

„Cokoli, matko.“

„Nevěř Tirovi. Zradí tě. Nevěř jeho lidem. Tamti MacGilové nejsou jako my. Jsou jako my jen podle jména, na to nezapomeň.“

Gwenina matka těžce zasípala a snažila se popadnout dech.

„Nevěř ani McCloudům. Nepředstavuj si, že bys mohla vybudovat mír.“

Matka znovu zasípala a Gwen se snažila pochopit hlubší význam jejích slov.

„Udržuj svoji armádu silnou a obranu ještě silnější. Čím víc si připustíš, že mír je jen iluze, tím víc dokážeš mír zajistit.“

Pak začala královna znovu sípat a tentokrát na dlouhou chvíli zavřela oči. Gwen lámalo srdce, když viděla, jaké úsilí ji to stojí.

Na jednu stranu si Gwen říkala, že jde jen o slova umírající královny, která už je příliš unavená. Na druhou stranu si musela přiznat, že v nich byla určitá moudrost. Možná moudrost, kterou si zatím nechtěla připustit.

Královna pak znovu otevřela oči.

„Tvoje sestra, Luanda,“ zašeptala. „Chci ji na svém pohřbu. Je to moje dcera. Moje prvorozená.“

Gwendolyn překvapeně zalapala po dechu.

„Udělala hrozné věci, zasloužila si vyhnanství. Ale dovol jí to. Jen pro jednu. Až mě budou dávat do země, chci ji tady. Neodmítej přání své umírající matky.“

Gwendolyn si rozrušeně povzdechla. Chtěla svoji matku potěšit. Přesto ale nechtěla Luandě umožnit návrat. Ne po tom, co provedla.

„Slib mi to,“ řekla její matka a sevřela jí při tom pevně ruku. „Slib mi to.“

Nakonec Gwen souhlasně přikývla. Uvědomila si, že nemůže odmítnout.

„Slibuji ti to, matko.“

Královna si s ulehčením vydechla a položila se zpět na polštář.

„Matko,“ řekla Gwen a odkašlala si. „Chtěla bych, abys požehnala mému synovi.“

Královna slabě pootevřela oči a podívala se na ni. Pak se podívala na dítě a pomalu zavrtěla hlavou.

„To dítě už má všechna požehnání, která dítě může chtít. Má moje požehnání – ale nepotřebuje ho. Časem uvidíš, dcero, že tvoje dítě je mnohem mocnější než jsi ty, Thorgrin nebo kdokoli, s kým ses setkala či setkáš. Bylo to prorokováno už před mnoha lety.“

Pak matka znovu dlouze zasípala, a když už si Gwen myslela, že jejich rozhovor skončil, přesně ve chvíli, kdy se chystala odejít, otevřela její matka naposledy oči.

„Nezapomeň, co tě učil tvůj otec,“ řekla hlasem tak slabým, že téměř nebyl slyšet. „Někdy má království nejvíc míru, když zrovna válčí.“

KAPITOLA SEDMÁ

Steffen uháněl po prašné cestě, mířil na východ z Králova Dvora. Stejným směrem už jel několik dní. Následoval ho tucet královských strážných. Steffenovi byla prokázána čest tím, že měl cestovat od města k městu následován karavanou královských vozů a nakupovat zásoby. Všechny vozy byly plné zlata a stříbra, královských peněz. Výměnou za ně nakupoval kukuřici, pšenici a nejrůznější proviant. Stejně tak nakupoval různý stavební materiál. Královna byla rozhodnutá pomoci i těm nejmenším vesnicím Prstenu, znovu je vybudovat, a ve Steffenovi našla odhodlaného vyslance.

Steffen už navštívil velké množství vesnic a na královnin pokyn rozdal plné vozy zásob. Pečlivě a spravedlivě je rozdělával mezi vesnice a rodiny, které to nejvíc potřebovaly. Když viděl, jakou přináší radost, naplňovalo ho to hrdostí. Krom zásob přivázel i pracovní síly, které měly pomoci znovu vybudovat vesnice kolem Králova Dvora. Vesníci za vesnicí pomáhal Gwendolyniným jménem a obnovoval víru v královninu moc. V moc přebudovat Prsten. Poprvé v životě lidé nevnímali jeho vzhled. Chovali se k němu s respektem jako ke komukoli jinému. Ten pocit se mu líbil. Lidé si začali uvědomovat, že tato královna na ně nezapomene, a Steffen byl nadšený tím, že může být součástí rozšiřování oddanosti lidu. Nebylo nic, co by si přál víc.

Osud tomu chtěl, že cesta, na kterou ho královna vyslala a která ho provedla mnoha vesnicemi, ho teď měla zavést do jeho vlastní vesnice. Na místo, kde vyrostl. Steffena ta představa děsila. Když si uvědomil, že jeho vesnice je další na seznamu, převrátil se mu žaludek. Nejraději by se otočil a za jakoukoli cenu se jí vyhnul.

Věděl ale, že to nemůže udělat. Přisahal Gwendolyn, že splní svoji povinnost. V sázce byla jeho čest – i když ho to mělo zavést na místo, kde se odehrávaly jeho nejhorší noční můry. Bylo to místo, na kterém byli všichni lidé, které znal z doby svého mládí. Lidé, které bavilo ho týrat, zesměšňovat ho kvůli jeho vzhledu. Lidé, jejichž vinou se za sebe tolik styděl. Když odešel, přísahal si, že se už nikdy nevrátí. Že už se se svojí rodinou nikdy nechce vidět. A teď ho osud ironicky zavál zpět. Žádalo se po něm, aby rozdělil veškeré potřebné suroviny a zásoby, které by mohli potřebovat, to vše královniným jménem. Osud byl někdy příliš krutý.

Steffen zdolal poslední kopec a poprvé zahlédl své rodné městečko. Žaludek mu poklesl. Stačilo se jen rozhlédnout a začal ztrácet sebevědomí. Připadal si, že se zmenšuje, že se musí schovat uvnitř sebe sama. Byl to pocit, který nenáviděl. V poslední době se cítil skvěle. Mnohem lépe než dřív. Obzvlášť, když dostal novou funkci, doprovod a zodpovídal se samotné královně. Když ale uviděl tohle místo, všechno se mu vrátilo. Všechno to, jak ho lidé vnímali. Ten pocit skutečně nenáviděl.

Uvažoval, jestli tam stále žijí stejní lidé. A jsou stále tak krutí, jako vždy byli? Tajně doufal, že ne.

Pokud by tu narazil na svoji rodinu, co by jim řekl? A co by řekli oni jemu? Potom, co by viděli postavení, kterého dosáhl, byli by na něj hrdí? Dosáhl postavení a hodnosti vyšší, než kdokoli jiný z rodiny nebo dokonce z celé vesnice. Byl jedním z královských nejbližších rádců, člen královské rady. Určitě by je ohromilo, kdyby viděli, jak se vypracoval. A konečně by museli uznat, že se v něm celou dobu pletli. Že skutečně nebyl bezcenný.

Steffen doufal, že by to snad mohlo takto proběhnout. Možná ho konečně bude jeho rodina obdivovat. A konečně získá mezi svými lidmi nějaké uznání.

Steffen a jeho královská karavana dorazili k bráně malého městečka a Steffen jim všem pokynul, aby zastavili.

Obrátil se a pohlédl na své muže, tucet královských strážců. Všichni čekali na jeho další pokyn. „Počkejte na mě tady,“ vykřikl Steffen. „Před branami. Zatím nechci, aby vás moji lidé viděli. Chci se s nimi setkat sám.“

„Ano, veliteli,“ odpověděli.

Steffen sesedl z koně. Chystal se zbytek cesty dojít pěšky. Chtěl vejít do městečka po svých. Nechtěl, aby jeho rodina viděla královského koně nebo někoho z jeho královského doprovodu. Chtěl vidět, jak na něj budou reagovat tak, jak byl. Bez toho, aby znali jeho postavení nebo hodnost. Dokonce sundal královské označení i ze svého oblečení a nechal je v sedle.

Steffen prošel bránou do malé ošklivé vesnice, kterou si dobře pamatoval. Páchlo to v ní po psech, slepice se volně potulovaly po ulicích. Kolem je honily staré ženy a děti. Prošel kolem řad stavení, některé byly postavené z kamene, ale většina byla jen ze slámy. Uličky byly ve špatném stavu, poseté dírami a zvířecími výkaly.

Nic se nezměnilo. Uplynulo tolik let, a přesto se tu nic nezměnilo.

Konečně došel Steffen na konec ulice, zahrnul doleva a přímo před sebou spatřil dům svého otce. Vypadal stejně jako vždy. Malá dřevěná chalupa se šikmou střechou a křivými dveřmi. Vzadu stála bouda, ve které musel Steffen spávat. Když ji viděl, měl chuť ji zbořit.

Steffen došel k otevřeným hlavním dveřím, zůstal stát na prahu a nahlédl dovnitř.

To, co viděl, mu vyrazilo dech. Uvnitř byla celá jeho rodina: otec i matka, všichni jeho bratři a sestry. Všichni byli natěsnaní v malé místnosti, jako vždy. Všichni seděli kolem stolu jako obvykle, bojovali o zbytky a společně se smáli. Se Steffenem se nikdy společně nesmáli. Vždy se smáli jen jemu.

Všichni vypadali starší, ale jinak úplně stejní. Všechny je s úžasem pozoroval. Opravdu to byla jeho skutečná rodina?

Steffenova matka byla první, kdo si ho všiml. Obrátila se, a když ho uviděla, zalapala po dechu. Tác jí vypadl z rukou na zem.

Potom si ho všiml otec a nakonec všichni ostatní. Všichni na něj šokovaně zírali. Asi nečekali, že se ještě někdy objeví. Každému z nich viděl Steffen na obličeji výraz, jako kdyby dorazil nezvaný host.

„Tak,“ pronesl jeho otec pomalu. Se zamračeným výrazem procházel kolem stolu směrem ke Steffenovi a z rukou si ve výhružném gestu stíral hadrem mastnotu. „Nakonec ses vrátil.“

Steffen si vzpomínal, že otec měl ve zvyku ten hadr zauzlovat, namočit a pak jím Steffena bít.

„Copak se stalo?“ dodal otec s nehezským úsměvem. „Nedařilo se ti ve velkém městě?“

„Myslel si, že pro něho nejsme dost dobří. A teď příběh zpátky domů jak spráskanej pes!“ vykřikl jeden z jeho bratrů.

„Jako pes!“ zopakovala jedna ze sester.

Ve Steffenovi kypěl hněv, ztěžka oddechoval, ale nutil se držet jazyk za zuby, neklesnout na jejich úroveň. Konec konců tihle lidé byli nízcí, hlavu měli plnou předsudků jako důsledek života stráveného v malém městečku. Na druhou stranu on viděl svět a naučil se spoustu nových věcí.

Jeho sourozenci – vlastně všichni v místnosti – se mu smáli přímo do očí.

Jediný, kdo se nesmál, byla jeho matka. Zírala na něj s vykulenýma očima. Steffen uvažoval, jestli alespoň ona není jiná. Říkal si, že by mohla mít radost, že ho vidí.

Ona ale jen pomalu zavrtěla hlavou.

„Ach, Steffene,“ řekla, „neměl ses sem vracet. Nejsi součástí týhle rodiny.“

Její slova, pronesená tak klidně, bez jakéhokoli studu, Steffena bolela ze všeho nejvíc.

„Nikdy nebyl,“ dodal jeho otec. „Je to zvíře. Co tu děláš, kluku? Vrátil ses pro zbytky?“

Steffen neodpověděl. Neměl nadání mluvit, nadání pro trefné rychlé odpovědi a rozpravy. A rozhodně ne ve vypjatých situacích jako byla tahle. Byl tak rozčilený, že téměř ani nedokázal formulovat slova. Bylo tolik věcí, které jim všem chtěl říct, ale nevyšlo z něj ani slovo.

Místo toho jen tiše stál a zuřil.

„Upad ti jazyk?“ strefoval se do něj otec. „Tak to mi jdi z cesty, ztrácím kvůli tobě čas. Dneska máme velké den a nenecháme tě, abys nám ho kazil.“

Otec odstrčil Steffena z cesty a proběhl kolem něj ven ze dveří. Rozhlížel se na všechny strany. Zbytek rodiny čekal, dokud se otec nevrátil zpět do místnosti. Rozčileně bručel.

„Už sou tady?“ zeptala se s nadějí v hlase matka.

Zavrtěl hlavou.

„Nemám tucha, kde by mohli být,“ pronesl otec.

Pak se obrátil ke Steffenovi s tváří rudou vztekem.

„Vypadni z těch dveří,“ vyštkl. „Čekáme důležitýho chlapa a ty stojíš v cestě. Zase to zkazíš, co? Stejně jako jsi vždycky všechno zkazil. Umíš si teda vybrat čas, když se ukážeš zrovna teď. Každou chvíli má přijet královny velitel, aby vesnici dal jídlo a zásoby. Musíme se mu ukázat. A podívej se na sebe,“ zavrčel otec, „stojíš tam a blokuješ naše dveře. Jen se na tebe podívá a půjde dál. Bude si myslet, že tu máme obludárnu.“

Steffenovi sourozenci vybuchli hurónským smíchem.

„Obludárnu!“ zopakovala jedna z nich.

Steffen stál na místě, sám rudý vzteky a hleděl na otce. Ten se na něj krutě mračil.

Příliš rozčilený na to, aby něco odpověděl, se Steffen pomalu obrátil, zavrtěl hlavou a vyšel ze dveří ven.

Vyšel na ulici a dal pokyn svým mužům.

Náhle se objevily tucty zářivých královských vozů a projížděly skrz vesnici.

„Už jedou!“ vykřikl Steffenův otec.

Celá Steffenova rodina vyběhla ven, proběhla kolem Steffena, vyskládala se do řady a zírala na vozy i královské strážce.

Všechny strážce se zastavily a hleděly s očekáváním na Steffena.

„Můj pane,“ tázal se jeden z nich, „budeme rozdělovat, nebo budeme pokračovat dál?“

Steffen stál před nimi, ruce zapřené v bok a upřeným pohledem sledoval svoji rodinu.

Jako jeden muž se celá jeho rodina otočila a v nevýslovném šoku zírala na Steffena. Přelétali pohledem od Steffena na stráž a zpět. Byli naprosto zmatení, jako by nedokázali pochopit, co vidí.

Steffen pomalu došel ke svému koni, nasedl do sedla zdobeného zlatem a stříbrem. Dělal z toho vystoupení pro rodinu. Nakonec na ně shlížel shora.

„Můj pane?“ zopakoval jeho otec. „To je nějaký hnusnej vtip? Ty? Královské velitel?“

Steffen jen v klidu seděl, shlížel na otce a zavrtěl hlavou.

„Přesně tak, otče“ odpověděl Steffen. „Jsem královský velitel.“

„To nejde,“ řekl otec. „To nejde. Jak by se zvíře jako ty mohlo stát královskou stráží?“

V tu chvíli dva strážníci seskočili z koní, tasili meče a přispěchali přímo ke Steffenovu otci. Meče mu přitiskli na krk tak drsně, až otec zděšením široce otevřel oči.

„Urazit královnina muže je jako urazit samotnou královnu,“ zavrčel jeden z vojáků na Steffenova otce.

Ten jen zděšeně polkl.

„Můj pane, máme toho muže uvěznit?“ zeptal se druhý voják Steffena.

Steffen přelétl pohledem svoji rodinu, viděl šok v jejich tvářích a přemýšlel, co dál.

„Steffene!“ přiběhla k němu jeho matka. Sevřela do dlaní jeho nohu a žadonila. „Prosim! Nezavírej svého otce! A prosim, dej nám zásoby. Potřebujem je!“

„Dlužíš nám je!“ vyhrkl otec. „Za všechno co jsme ti dali. Za tvůj život. Dlužíš jenom nám.“

„Prosim!“ ozvala se znovu matka. „Netušili sme to. Netušili sme, co se z tebe stalo! Prosim, neublížuj otci!“

Padla na kolena a začala vzlykat.

Steffen téměř ani nezavrtěl hlavou. Nechápal tyhle lháře, zrádné lidi bez cti. Lidi, kteří se k němu celý život chovali jen krutě. Teď, když si uvědomili, že je někdo, už od něj něco chtěli.

Steffen se rozhodl, že mu ani nestojí za odpověď.

A také si něco uvědomil: celý život svou rodinu uctíval. Jako by oni byli skvělí, perfektní a úspěšní. Takoví, jaký by chtěl být i on. Ale teď si uvědomil, že to vše bylo přesně naopak. Všechno, celá jeho výchova, byla jedna velká lež. Byli to ubožáci. I přes jeho deformaci stál nad nimi všemi. Bylo to poprvé, kdy si to uvědomil.

Shlédl dolů na svého otce, kterému na hrdlo stále mířily dva meče, a jedna jeho část mu chtěla ublížit. Ale druhá jeho část si uvědomila další věc: nezasloužili si ani jeho pomstu. Museli by být někým, aby si něco zasloužili, ale oni nebyli nic.

Steffen se obrátil ke svým mužům.

„Myslím, že tahle vesnice si docela vystačí i sama,“ pronesl rozhodně.

Pobídl koně a všichni opustili vesnici v ohromném oblaku prachu. Steffen se rozhodl, že se sem už nikdy znovu nevrátí.

KAPITOLA OSMÁ

Strážníci otevřeli starobylé dubové dveře a Reece vyběhl z ošklivého venkovního počasí Horních ostrovů celý mokrý od deště a prochladlý od skučícího větru. Přivítalo ho suché útočiště Srogovy pevnosti. Jakmile za ním zaklaply dveře, rychle si vytřepával vodu vlasů a stíral z obličeje. Když vzhlédl, viděl, jak k němu Srog spěchá, aby ho objal.

Reece objetí opětoval. Ke Srogovi, skvělému válečníkovi a vůdci, choval vždy vřelé pocity. Byl to muž, který velmi dobře vedl Silesii, byl loajálním mužem Reecova otce a ještě loajálnější k jeho sestře. Vidět Sroga a jeho tvrdé vousy, široká ramena a přátelský úsměv, to vždy vyvolávalo v Reecovi vzpomínky na otce, na starou dobu.

Srog se zaklonil a obří rukou sevřel Reecovi rameno.

„Čím jsi starší, tím víc mi připomínáš svého otce,“ řekl vřele.

Reece se usmál.

„Doufám, že to je dobře.“

„To rozhodně,“ odpověděl Srog. „Nikdy jsem nepotkal lepšího muže. Prošel bych kvůli němu ohněm.“

Srog se obrátil a vedl Reece skrz široký sál. Ostatní muži je pomalu následovali.

„Jsi tou nejvítanější tváří, kterou jsem na tomhle zoufalém místě mohl spatřit,“ řekl Srog. „Jsem tvojí sestře vděčný, že tě sem poslala.“

„Zdá se, že jsem si pro návštěvu nevybral nejlepší den,“ odpověděl Reece, když procházeli kolem otevřeného okna, za kterým bylo vidět prudký déšť jen stopu od nich.

Srog se usklíbl.

„Tady není žádný den dobrý,“ odpověděl. „Ale i tak se všechno může rychle změnit. Říká se, že na Horních ostrovech probíhají všechna čtyři roční období během jednoho dne – a když jsem sem přišel, zjistil jsem, že to je skutečně pravda.“

Reece vyhlédl na malé prázdné nádvoří, na kterém bylo jen několik starobylých kamenných stavení, šedých, starých, vypadajících jako by se rozpouštěly v dešti. Venku bylo jen pár lidí, všichni měli proti větru a dešti skloněné hlavy a odněkud někam spěchali. Ostrov se zdál být osamělým a pustým místem.

„Kde jsou všichni lidé?“ zeptal se Reece.

Srog si povzdechl.

„Ostrované zůstávají doma. Jsou to v podstatě samotáři. Jsou rozptýlení. Tohle místo není jako Silesie nebo Králův Dvůr. Lidé tu žijí rozptýleně po celých ostrovech. Nestahují se do měst. Jsou to podivní, odtažití lidé. Tvrdohlaví a zatvrzelí – tak jako zdejší počasí.“

Srog provedl Reece dolů chodbou, zahnuli za jeden z rohů a vešli do hlavní haly.

V místnosti seděl tucet Srogových mužů, vojáků s oblečenou zbrojí. Seděli se zachmuřenými pohledy kolem stolu nedaleko ohně. Kolem ohniště spali psi, zatímco muži jedli kusy masa a házeli jim zbytky. Se zabručením pohlédli na Reece.

Srog ho odvedl k ohni. Reece si v teple ohně vděčně zamnul ruce. Bylo příjemné moct se ohřát.

„Vím, že nemáš moc času, než odpluješ,“ řekl Srog. „Ale chtěl jsem, abys měl alespoň nějaké teplé a suché šaty.“

Přišel k nim jeden ze sluhů a předal Reecovi suché oblečení a zbroj přesně v jeho velikosti. Reece pohlédl na Sroga pohledem plným překvapení a vděčnosti. Sundal si mokré oblečení a převlékl se do suchého.

Srog se usmál. „O naše se tu staráme dobře,“ řekl. „Vzhledem k tomuhle místu jsem předpokládal, že je budeš taky potřebovat.“

„Děkuji,“ odpověděl Reece, kterému už teď bylo mnohem lépe. „Nikdy jsem to nepotřeboval víc.“ Popravdě se obával cesty po moři v mokřém oblečení a tohle bylo přesně to, co potřeboval.

Pak začal Srog mluvit o politice. Byl to dlouhý monolog, v jehož průběhu Reece jen ze slušnosti přikyvoval a tvářil se, že poslouchá. Ale hluboko uvnitř byl Reece úplně jinde. Pořád se musel zaobírat myšlenkami na Staru, nedokázal ji dostat z hlavy. Nedokázal přestat myslet na jejich setkání a pokaždé, když na ni pomyslel, rozbušilo se mu srdce vzrušením.

Také nemohl přestat myslet na úkol, který ho čekal, až se vrátí na pevninu. Úkol, který ho děsil. Musel říct Selese – a stejně tak všem ostatním – že svatba se ruší. Nechtěl ji ranit, ale neviděl žádnou jinou možnost.

„Reeci?“ opakoval Srog.

Reece zamrkal a podíval se na něj.

„Slyšel jsi mě?“ zeptal se Srog.

„Promiň,“ řekl Reece, „co jsi říkal?“

„Říkal jsem, že předpokládám, že tvoje sestra obdržela moje zprávy?“ zeptal se Srog. Reece souhlasně přikývl a snažil se soustředit.

„Přesně tak,“ odpověděl Reece. „To je taky důvod, proč mě sem poslala. Požádala mě, abych se s tebou sešel a z první ruky vyslechl, co se děje.“

Srog si povzdechl a hleděl do plamenů.

„Už jsem tu šest měsíců,“ řekl, „a můžu ti říct, že ostrované vůbec nejsou jako my. MacGilovci jsou to jen jménem. Nemají přednosti tvého otce. Nejsou jen tvrdohlaví – nejsou důvěryhodní. Každý den sabotují královniny lodě. Popravdě sabotují všechno, co tu děláme. Nechtějí nás tady. Nechtějí nic z pevniny. Pokud na ni zrovna nedělají invazi, samozřejmě. Život v harmonii, jak jsem vypožadoval, to není nic, co by chtěli.“

Srog si znovu povzdechl.

„Ztrácíme tu čas. Tvoje sestra by se měla stáhnout. Nechat je jejich osudu.“

Reece poslouchal a souhlasně přikyvoval. Mnul si ruce před ohněm, když tu náhle skrz mraky prorazilo slunce a mokré počasí se změnilo přímo do jasného, slunečného letního dne. Z dálky zazněl roh.

„Tvoje loď!“ vykřikl Srog. „Musíme jít. Musíš odplout, než se vrátí špatné počasí. Vyprovodím tě.“

Srog pak odvedl Reece postranními dveřmi pevnosti a Reece byl ohromen jasem dne, když do něj vstoupili. Bylo to, jako by se vrátil perfektní letní den.

Reece i Srog pochodovali rychle bok po boku, následovala je skupina Srogových mužů, kameny jim křupaly pod botami, když procházeli skrz hory a hledali cestu po svíjejících se cestičkách ke vzdálenému pobřeží dole. Procházeli kolem šedivých kamenů a dlouhých horských hřebenů i pahorků. Horské stráně byly posety kozami, které vypadaly, jako by k nim doslova přirostly, a pásly se na trávě. Jak se blížili k pobřeží, naplnil se vzduch zvukem zvonů z pobřeží, varoval lodě před zvedající se mlhou.

„Z první ruky tu vidím podmínky, se kterými se musíš vyrovnávat,“ pronesl konečně Reece za pochodu. „Není to jednoduché. Udržel jsi tu věc pohromadě mnohem déle, než by to dokázal kdokoli jiný, tím jsem si jistý. Vedl sis dobře. Rozhodně o tom řeknu královně.“

Srog přikývl, cenil si Reecových slov.

„Těší mě, že to říkáš,“ pronesl.

„Co stojí za nespokojeností těch lidí?“ zeptal se Reece. „Konečně jsou přece volní. Nechceme jim nijak ubližovat. Vždyť jsme jim přinesli zásoby a ochranu.“

Srog zavrtěl hlavou.

„Nedají pokoj, dokud nebude Tirus na svobodě. Věznění jejich vůdce berou jako osobní urážku a hanbu.“

„To můžou být rádi, že jen sedí ve vězení a nebyl za svoje zrádovství popraven.“
Srog přikývl.

„To je pravda, ale tihle lidé to nechápou.“

„A pokud bychom ho propustili?“ zeptal se Reece. „Byli by pak v klidu?“
Srog zavrtěl hlavou.

„O tom pochybuji. Věřím, že by je to jen povzbudilo k nějaké další nespokojenosti.“

„Tak co s tím můžeme udělat?“ zeptal se Reece.

Srog si povzdechl.

„Odejít odsud,“ řekl. „Tak rychle, jak to jen bude možné. Nelíbí se mi to, co tu vidím. Cítím, že se chystá nějaké povstání.“

„Přesto máme ale více mužů i lodí.“

Srog zavrtěl hlavou.

„To je jen zdání,“ řekl. „Jsou dobře organizovaní. My jsme na jejich půdě. Znají milion nenápadných způsobů sabotáží, které nedokážeme předpokládat. Sedíme tu jako v hadím hnízdě.“

„Ale Matus takový není,“ řekl Reece.

„Pravda,“ odpověděl Srog. „Ale on je jediný.“

Je tu ještě někdo, pomyslel si Reece. Stara. Ale svoje myšlenky si nechal pro sebe. Když tohle všechno slyšel, přemýšlel nad tím, jak Staru zachránit. Jak ji z tohoto místa odvézt tak rychle, jak to jen bude možné. Přísahal si, že to udělá. Ale nejprve musel odplout pryč a dořešit své záležitosti. A pak se pro ni bude moct vrátit.

Když došli na písek, vzhlédl Reece vzhůru a přímo před sebou uviděl loď i se svými muži, jak už na něj čekají.

Zastavil se před ní, obrátil se ke Srogovi a vroucně mu sevřel rameno.

„Sdělím to všechno Gwendolyn,“ řekl Reece. „Řeknu jí o tvých obavách. Přesto ale vím, že má s těmito ostrovy nějaké plány. Bere je jako součást širší politické strategie Prstenu. Alespoň prozatím tu musíš udržovat klid. Ať to stojí cokoli. Co potřebuješ? Víc lodí? Víc mužů?“

Srog zavrtěl hlavou.

„Ani všichni muži a lodě světa by nedokázaly tyhle ostrovany změnit. Jediná věc, která by to dokázala, je ostří meče.“

Reece na něj s hrůzou pohlédl.

„Gwendolyn by nikdy nenechala zmasakrovat nevinné,“ řekl.

„To vím,“ odpověděl Srog. „A to je taky důvod, proč si myslím, že zemře mnoho našich mužů.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Stara stála na ochozu matčiny pevnosti. Pevnost měla čtvercový půdorys a byla stejně prastará jako ostrov, na kterém stála. Bylo to místo, kde Stara žila už od doby, kdy zemřela její matka. Stara došla k okraji a byla ráda, že se slunce konečně prodralo skrz mraky. Byl to dramatický den a Stara sledovala horizont. Dnes byla neobyčejně dobrá viditelnost a tak mohla sledovat Reecovu loď, jak mizí v dáli. Viděla, jak se odděluje od zbytku flotily a jak se s každou další vlnou stále vzdaluje.

Mohla by Reecovu loď pozorovat celý den, když věděla, že na ní je. Nelíbil se jí pocit, že ho musí nechat odejít. Cítila se, jako kdyby s ním odcházela část jejího srdce, část jí samotné.

Konec konců, po všech těch letech na osamoceném, hrozném, pustém ostrově cítila Stara zase radost. Díky setkání s Reecem se zase cítila naživu. Vyplnil prázdnotu, o které ani nevěděla, že v ní celé ty roky byla. Teď, když věděla, že Reece odvolá svatbu, že se pak pro ni vrátí a že se sami vezmou, připadalo jí, že všechno bude zase v pořádku. Těšila se, že už zůstanou navždy spolu. Všechno utrpení, které v životě zažila, bude mít konečně nějaký smysl.

Musela samozřejmě uznat, že se částečně cítila provinile. Bylo jí líto Selese. Stara nikdy nechtěla zranit něčí city. A přesto současně Stara cítila, že je v sázce celý její život, její budoucnost, její manžel. A také cítila, že takto je to správné. Nakonec je to přeci tak, že ona, Stara, znala Reece celý život, už od dětství. To ona byla Reecova první a jediná láska. Ta nová dívka, Selese, Reece mohla za tak krátkou chvíli jen stěží poznat. Určitě ho neznala tak, jak ho znala Stara.

Stara si uvědomila, že Selese se přes to časem přenesa a najde si někoho jiného. Ale Stara, kdyby Reece ztratila, by se s tím nikdy nevyrovnala. Reece byl její život. Její osud. Byli si souzeni. Už od malička si byli souzeni. Staře patřil Reece mnohem dříve a jak to Stara viděla, Selese jí ho kradla. Stara si jen brala zpět to, co jí po právu náleželo.

Ani kdyby Stara chtěla, nemohla by se rozhodnout jinak. I když jí rozum říkal, že to, co dělá, není správné, že to může být chyba, nikdy neposlouchala. Celý její život jí všichni kolem říkali, že není správné, aby spolu byli takto příbuzní lidé, i když jí to říkal její vlastní rozum, nebrala to na vědomí. Nikoho neposlouchala. Naprosto Reece milovala a zbožňovala. Vždycky to tak bylo. A ať by kdokoli řekl nebo udělal cokoli, nemohl to nijak změnit. Musela být s ním. Žádná jiná volba pro ni nebyla.

Jak tam Stara stála a sledovala Reecovu loď zmenšující se na horizontu, uslyšela náhle kroky. Někdo další byl na ochozu pevnosti. Obrátila se a uviděla svého bratra, Matuse, jak k ní rychle kráčí. Byla ráda, že ho vidí. Vždy z toho měla radost. Stara a Matus byli po celý život v podstatě nejlepší přátelé. Oba byli pro zbytek rodiny vyvrženci, stejně tak pro všechny ostrované. Stara i Matus opovrhovali svými sourozenci i otcem. Stara si o sobě i Matusovi myslela, že jsou lepší, než zbytek rodiny, vznešenější. Zbytek rodiny považovala za zrádce a intrikány. S Matusem si připadala, jako by měli vlastní malou rodinu uvnitř cizí velké rodiny.

Stara a Matus žili každý v jiném patře matčiny pevnosti, odděleně od ostatních, kteří žili v Tirově hradě. Teď, když byl otec ve vězení, se jejich rodina ještě víc rozdělila. Jejich dva bratři – Karus a Paulus – je obviňovali ze zrady. Stara ale vždy mohla věřit Matusovi, že je na něj spoleh. A stejně tak se on vždy mohl spolehnout na ni.

Společně se často a dlouze bavili o tom, že opustí Horní ostrovy, odejdou na pevninu a přidají se k druhým MacGilům. A teď, po všech těch dlouhých rozhovorech se zdálo, že by se to mohlo uskutečnit. Obzvláště po všech těch sabotážích, které ostrované prováděli na královských lodích, si Stara nedokázala představit, že by měla na ostrovech strávit ještě další roky.

„Bratříčku,“ pozdravila Stara vesele Matuse.

Matusův výraz byl ale neobvykle vážný. Stara okamžitě poznala, že ho něco trápí.

„Copak se děje?“ zeptala se. „Něco je špatně?“

Matus nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Myslím, že víš, co je špatně, sestřičko,“ odpověděl. „Náš bratranec. Reece. Co se mezi vámi dvěma stalo?“

Stara zrudla a obrátila se zády k Matusovi. Znovu se zahleděla na oceán. Snažila se ještě v dálce zahlédnout Reecovu loď, ale ta už byla pryč. Zalila ji vlna hněvu, promeškala šanci ji ještě naposledy zahlédnout.

„Do toho ti nic není,“ vyštěkla.

Matus nikdy nesouhlasil s jejím a Reecovým vztahem. A ona už toho měla dost. Byla to věc, o které se často přeli, a hrozilo, že se kvůli ní nadobro rozhádají. Staře bylo jedno, co si Matus – nebo kdokoli jiný – myslí. Co se Stary týkalo, nikomu do jejích záležitostí nic nebylo.

„Víš o tom, že se má ženit, nebo ne?“ zeptal se jí Matus obviňujícím hlasem a přistoupil k ní.

Stara zavrtěla hlavou, jako by tu hroživou představu chtěla vytrást.

„On si ji nevezme,“ odpověděla.

Matus vypadal překvapeně.

„A jak to můžeš vědět?“ vyptával se dál.

Stara se na něj odhodlaně obrátila.

„Řekl mi to. A Reece nikdy nelže.“

Matus na ni šokovaně hleděl. Zachmuřil se.

„Takže jsi ho přesvědčila, aby změnil názor?“

Stara se mu vzdorovitě dívala do očí a cítila, jak v ní narůstá vztek.

„K ničemu jsem ho nepřesvědčovala,“ řekla. „On sám to chtěl. Sám si vybral. Miluje mě. Vždycky mě miloval. A já miluji jeho.“

Matus se zamračil.

„A to ti nevadí, že té dívce zlomí srdce? Ať už je to kdokoli.“

Stara se zachmuřila, tohle slyšet nechtěla.

„Reece mě miloval mnohem déle, než tu novou holku.“

Matus se ale nevzdal.

„A co všechny ty plány týkající se království? Uvědomuješ si, že to není jen nějaká svatba? Je to politické divadlo. Představení pro dav. Gwendolyn je královna a je to i její svatba. Celé království i lidé ze vzdálených zemí tam budou, aby to sledovali. Co se stane, až Reece svoji svatbu odvolá? Myslíš, že to královna jen tak přejde? Že to přejdou všichni MacGilové? V celém Prstenu propukne zmatek. Všechny je na nás poštevš. Opravdu za to tvoje vášně a touhy stojí?“

Stara hleděla na Matusa chladným pohledem.

„Naše láska je silnější a důležitější než jakékoli divadlo. Než jakékoli království. Ty to nepochopíš. Nikdy jsi nemiloval tak, jako se milujeme my.“

Teď zrudl Matus. Zavrtěl hlavou, očividně ho rozzuřila.

„Děláš tu nejhorší chybu svého života,“ řekl. „A stejně tak i Reecova života. Všechny nás stáhneš s sebou. Tvé rozhodnutí je bláznovské, dětinské a sobecké. Tvoje dětinská láska měla zůstat v minulosti.“

Matus si podrážděně povzdechl.

„Napíšeš Reecovi zprávu a pošleš ji po dalším sokolovi. Řekneš mu, že sis to rozmyslela. Řekneš mu, ať si vezmu tu druhou dívku, ať už je to kdokoli.“

Stara cítila, jak se jí zmocňuje vztek na bratra. Vztek silnější, než kdy cítila.

„Mluvíš úplně mimo,“ řekla. „Nesnaž se mě poučovat. Nejsi můj otec. Jsi můj bratr. Ještě jednou se mnou zkus mluvit tímhle způsobem a už se mnou nikdy mluvit nebudeš.“

Matus na ni omráčeně zíral. Stara s ním takhle nikdy nemluvila. A cítil, že to myslela vážně. Její city k Reecovi byly mnohem hlubší, než pouto k bratrovi. Byly mnohem hlubší a silnější než cokoli jiného v jejím životě.

Matus byl v šoku, urazila ho. Nakonec se otočil a zmizel ze střechy.

Stara se obrátila a znovu se zadívala na moře. Doufala, že uvidí alespoň nějakou stopu po Reecově lodi. Věděla ale, že je dávno pryč.

Reece, pomyslela si. Miluji tě. Drž se plánu. Ať už budeš čelit jakékoli překážce, pokračuj dál. Zůstaň silný. Odvolej svatbu. Udělej to pro mě. Pro nás.

Stara zavřela oči a sevřela ruce v pěsti. Modlila se a prosila každého boha, kterého znala, aby měl Reece dost sil a vše zvládl. Aby se k ní dokázal vrátit. Aby byli konečně spolu, jen oni dva.

Ať už to bude stát cokoli.

KAPITOLA DESÁTÁ

Karus a Paulus, dva Tirovi synové, kráčeli rychle po točitých kamenných schodech. Sestupovali stále hlouběji a hlouběji k žaláři, kde byl držen jejich otec. Nenáviděli tu potupu, kterou jim přinášel sestup na takové místo jen proto, aby mohli vidět svého otce. Velkého válečníka, který byl právoplatným králem na Horních ostrovech. Přisahal si, že se pomstí.

Tentokrát ale přinášeli novinky, které mohly naprosto vše změnit. Zprávy, díky kterým mohli zase doufat.

Karus s Paulem pochodovali přímo k vojákům stojícím na stráži před vězením. Přímo k mužům, o kterých věděli, že jsou loajální ke královně. Zastavili před nimi a zrudli ponížením. Nesnášeli to, že se museli ptát na svolení, aby mohli vidět svého otce.

Gwendolynini muži si je prohlíželi, jako kdyby se nemohli rozhodnout, a pak na sebe vzájemně kývli a udělali krok kupředu.

„Zdvihněte ruce,“ přikázali Karovi s Paulem.

Karus i Paulus udělali to, co jim bylo nařízeno, s rozhořčením mohli jen přihlížet, jak je odzbrojují.

Teprve pak strážní odemkli železnou bránu a pomalu ji otevřeli. Pustili Kara s Paulem dovnitř, zabouchli za nimi a opět uzamkli zámky.

Karus i Paulus věděli, že mají jen krátkou chvíli. Otce směli navštívit jen jednou za týden a návštěva trvala vždy jen několik minut. Tak to bylo už od doby, kdy ho uvěznili. Za několik minut jim královnini muži přikážou, aby odešli.

Došli na konec dlouhé chodby žaláře, všechny cely byly prázdné. Tam dole byl jen jejich otec. Přímo ve starobylém vězení. Konečně došli k poslední cele na levé straně, která byla jen matně osvětlená mihotající se pochodní na zdi. Došli k mříži a nahlédli dovnitř. Pohledem hledali otce.

Tirus pomalu vystoupil z temného kouta cely a přistoupil k mřížím. Díval se na ně rezignovaným pohledem, tvář měl vyhublou a vousy neupravené. Ve tváři se mu zračil smutek muže, který věděl, že už nespátří denní světlo.

Karovi s Paulem pukalo srdce, když viděli, v jakém stavu je jejich otec. Jejich odhodlání najít způsob, jak ho osvobodit, se ještě zvýšilo. Stejně tak odhodlání pomstít se Gwendolyn.

„Otče,“ řekl Paulus s nadějí v hlase.

„Neseme naléhavé zprávy,“ pronesl Karus.

Tirus na ně dál hleděl, ale zdálo se, že mu v očích zaplápal plamínek naděje.

„Sem s nimi,“ zavrčel.

Paulus si odkašlal.

„Zdá se, že se naše sestra znovu zamilovala do bratrance, do Reece. Naši špehové nám řekli, že se ti dva chtějí vzít. Reece chce zrušit svoji svatbu na pevnině a vzít si místo původní nevěsty Staru.“

„Musíme najít způsob, jak to zastavit,“ pronesl Karus rozhořčeně.

Tirus na ně dál hleděl, jeho výraz se nezměnil, ale oba bratři viděli, jak jeho oči kmitají ze strany na stranu a že přemýšlí.

„Musíme to zastavit?“ pronesl pomalu Tirus. „A pročpak to?“

Bratři na otce zmateně pohlédli.

„Proč?“ zeptal se Karus. „Přece nemůžeme dopustit, aby se naše rodina spojila s Reecovou. To by hrálo přímo královně do ruky. Naše rodiny by se spojily a ona by získala úplnou kontrolu nad vším.“

„Přišli bychom tak i o poslední kousek nezávislosti, který nám ještě zbyl,“ přisadil si Karus.

„Začínají svoje plány realizovat,“ dodal Karus. „A my musíme najít způsob, jak je zastavit.“

Čekali na odpověď, ale Tirus jen pomalu zavrtěl hlavou.

„Hloupí, hloupí kluci,“ řekl pomalu temným hlasem. Znovu a znovu při tom vrtěl hlavou. „Proč jsem jen vychoval tak hloupé kluky? Copak jsem vás za ty roky nic nenaučil? Pro stromy nikdy nevidíte les.“

„Nerozumíme, otče.“

Tirus se zašklebil.

„A to je přesně důvod, proč jsem tam, kde jsem. To je důvod, proč teď nevládnete. Překazit tohle spojení by byla ta nejhloupější věc, kterou jste kdy udělali. Nejhorší věc, která by se našim ostrovům mohla stát. Pokud by si Stara vzala Reece, byla by to ta nejlepší věc, která by nás všechny mohla potkat.“

Bratři se na sebe zmateně podívali. Nerozuměli, co tím otec sleduje.

„Nejlepší? Jak to?“

Tirus si netrpělivě povzdechl.

„Pokud by se naše rodiny spojily, nemohla by mne tu Gwendolyn držet jen tak ve vězení. Neměla by jinou možnost, než mě propustit. Všechno by se tím změnilo. Nepřišli bychom o moc. Naopak bychom ji získali. Byli bychom právoplatnými MacGily, ze stejného rodu jako ti na pevnině. Gwendolyn by nám byla zavazaná. Copak to nechápete?“ zeptal se. „Dítě Reece a Stary by bylo dítě jejich rodu stejně tak, jako našeho.“

„Ale otče, není to přirozené. Jsou bratranec a sestřenice.“

Tirus zavrtěl hlavou.

„Politika není přirozená, synu. Ale k tomuhle spojení dojde,“ trval na svém Tirus. V hlase mu znělo odhodlání. „A vy dva uděláte, co bude ve vašich silách, aby k němu došlo.“

Karus si nervózně odkašlal, nevěděl, co má dělat.

„Ale Reece už odplul na pevninu,“ řekl. „Už je příliš pozdě. Reece, jak jsme slyšeli, se už rozhodl.“

Tirus se rozmáchl a praštil do mříží, jako by si přál, aby mohl udeřit Kara. Ten vyděšeně odskočil.

„Jste ještě hloupější, než jsem si myslel,“ řekl Tirus. „Ujistíte se, že k tomu dojde. Lidé se rozmýšlejí i kvůli naprostým hloupostem. A vy se ujistíte, že si to Reece rozmyslí.“

„Jak?“ zeptal se Paulus.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.